

BARBARA CLAES

HONEY
I'M REAL
I EXIST

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek

Tekst #580

© 2020, Barbara Claes

HONEY I'M REAL I EXIST

1.

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #580
© 2020, Barbara Claes
Eerste druk 2020

isbn 978-94-6076-580-3
nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the writer and De Nieuwe Toneelbibliotheek

De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit
Mara Aronson
Connie Nijman
Ditte Pelgrom
Redacteur
Ricky Schouten

Typografie en basis lay-out
Connie Nijman
Printwerk
Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl
Postadres
De Nieuwe Toneelbibliotheek
Willem Beukelsstraat 42
1097 ct Amsterdam

Honey I'm real I exist is online te bestellen op:
www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

Art. 27 uit de grondwet.

Belgen hebben het recht van vereniging; dit recht kan niet aan enige preventieve maatregel worden onderworpen.

Ieder maakt een verhaal
dat van haar is niet dat van hem
het zijne is het zijne
of het waar is of niet
maar
dit
dit is het mijne.

Dit is een theaterstuk dat gaat over
mijn huwelijk met een Indiase man.
Ik zal weleens uitwijken maar ik hou
het simpel en bij de feiten.

i. de eerste landing

My name is Barbara. That's a Greek catholic name which means stranger. My second name is Claes. Claes is together with Willems, Peeters, Jansens, Maes, Jacobs and Mertens the most common name in Flanders.

Dit is het begin van mijn onverzonnen trouwrelaas.

Na mijn eerste zinnen besluit ik in het Nederlands verder te gaan.

After the first sentences I decide to go on in Flemish.

Ik zie het nut er niet van in. Van een andere taal.

I don't see the nut. From another language.

Ik woon per slot van bill in de Flaantaart van Europa.

Op 11 maart 2020 keer ik terug van India naar België. Een afstand van zeventuizend achthonderd drieënzestig komma een tert kilometer uit elkaar. Dat is acht keer de Provence op en af.

Op datzelfde moment verspreidt het coronavirus zich uit in de wereld.

Het is een virus dat zich zo snel verspreidt als een roddel op school.

De dag dat ik thuis arriveer, met vertraging omdat vele vluchten worden afgeschreven, zoals de diesel en woonbonus, en ook al heb ik op dat moment geen huis, worden er toestanden afgekondigd door de regeringen van de hele wereld om de roddel tegen te gaan. Alle cafés, restaurants, scholen gaan dicht, grenzen sluiten, theaterstukken en concerten worden afgelast en er wordt iedereen gevraagd zoveel mogelijk thuis te blijven, om niet bij elkaar op bezoek te gaan, u niet te groeperen, dus al zeker niet te protesteren, uw burens niet aan te raken, online te werken, elke deurklink te ontsmetten. Reizen is uitgesloten. Uw geliefde zien dus ook.

Op het vliegtuig denk ik na over de eerste scène van dit theaterstuk. Ik begin te schrijven onder turbulentie boven Bagdad, een stad waar een dag en een bad inzit. De dood en dada. Dood betekent dat je iets achterlaat. In mijn geval iemand. Ik ben getrouwd met een Indiër zonder visum noch geboorteakte.

We krijgen een warme serviette met een pincet aangereikt, plastic verpakte koptelefoontjes en een zakje Arabische pindanoten. Ik zit aan het raam bij de nooduitgang. Ik blaas mijn neksteunkussen op en voel of het werkt.

Ik vlieg terug in de tijd, van Azië naar Europa. Tijd verandert als je op verschillende wereldfronten zit. Het hangt van de positie van de evenaar af. Tijd wordt ingehaald en vertraagd door vliegtuigen. Dat zijn dingen die in de lucht vliegen. Met vleugels kerosine, verpakt kieken en zuurstofmaskers. Als het donker wordt aan de ene kant van de evenaar is het aan de andere kant nog licht.

Het is mijn zesde reis naar India op drie jaar tijd. Heen en terug. Dat is twaalf keer vliegen in totaal. Twaalf is het getal van apostelen, de perfectie, de dierenriem, de sterren op de Europese vlag en de hoogste tijdsaanduiding. Er klinkt in India overal muziek op de straten. Vanuit de tempels, huizen en moskeeën. Dag en nacht. De mensen steken wierook aan en zetten olielampen buiten. Ze herdenken er meer dan dertig miljoen goden. Vaak zitten die ingekleurd als kleermakers halfnaakt op een dier. Ze herdenken goden zoals wij rampen.

Omdat we toch zoveel mogelijk binnen moeten blijven nadat ik thuis ben, ook al heb ik op dat moment geen huis, schrijf ik verder aan mijn toneelstuk. In quarantaine. Quarantaine komt van veertig dagen in het Italiaans. Het begon allemaal met de pest.

Dit is mijn eerste theaterstuk na drie jaar. Ik zal vertellen waarom het zolang heeft geduurd.

Mijn grootouders zijn afkomstig van Schriek. Schriek lijkt op Griekenland. Griekenland ligt aan de onderkant van Europa. Het is het land van Demis Roussos. Mijn opa was een patattenboer. Hij viel van de rand en vertrok naar de Malledieven. Mijn grootmoeder is behandeld tegen een depressie met elektro-shocks. Haar hersenen vielen uit en ze volgde uiteindelijk mijn grootvader op zijn eeuwig verlov. Elektroshocks zijn dezelfde als die van de doodstraf. Het enige verschil is dat ze daar een spons op uw hoofd leggen. Schriek ligt naast Tremelo. Dat is het dorp van Pater Damiaan. Dat is die van het christendom. In 1994 komt de paus op bezoek in Tremelo omdat Pater Damiaan heilig wordt verklaard. We deden dagelijks een grote repetitie: honderd onbewogen kinderlichamen lagen op de grond om in alle mogelijke bochten letters te vormen. Ik ben één achtste van de steel van de letter P. Vanuit de lucht kon je lezen: Welcome holi poowp amen. Ze hadden een helikopter gehuurd en het leger ingeschakeld. Ik ben op dat moment elf jaar. Elf. Een sprookjesfiguur, het meestergetal van de dwazen en de dag van de instorting van de twintowels in Amerika. Het bezoek wordt gecancelled omdat de holi poep uitschuift in zijn bad omwille van een zeep.

Mijn ouders verhuizen van Schriek naar een ander onbelangrijk Vlaams dorp. Ik ben geboren en gedoopt in Rotselaar. Dat is een dorp met een kerk en een bibliotheek. Dat zijn boeken en verdiepen. De geschiedenis in een gebouw vastgelegd. Mijn zus ligt daar begraven in de grond met twee bestraalde bollen in haar hoofd. Ze kreeg tumoren tussen haar oren in plaats van borsten en een diploma. Ik heb haar gekend tot haar twaalf, dat getal van de hoogste tijdsaanduiding. Tot ze niet meer kon spreken en toen scheidden onze wegen. Ze vertrok naar de Malledieven. In Rotselaar daar staat het huis waar ik opgroeide de eerste acht jaar van mijn leven. Een huis met een hele grote tuin. Er stonden paarden in de wei. En een ezel. Er was een vijver en in de zomer vingen we sprinkhanen in een plastieke doos van IJsboerke. Die kwamen nog leveren aan huis. We hadden keuze tussen twee smaken: mokka en vanille. Bol.com bestond nog niet.

Welkom in mijn biografie.

Ik doe zesendertig jaar geleden mijn intrede via de keizersnede. Dat is de directe uit- en ondergang naar deze planeet. Ik word achter plexiglas gelegd in plaats van aan de Dolotieten van mijn moeder. Nestlé werd in die tijd gepromoot en verkozen boven eigen teelt. Nestlé produceert oploskoffie, bronwater – van welke bron die ook mag komen –, bouillon, ijs, chocolademelk, chocolade zelf, pasta, muesli, melkderivaten, babyvoedsel, farmaceutische producten. In 2016 realiseert Nestlé een omzet van bijna 90 miljard. Ik realiseer mee die omzet al vanaf mijn geboorte. Ik lig op kamer min-één op anderhalve meter afstand van mijn

moeder. Er is nog niet eens sprake van een virus. Ik ben de jongste uit een nest vrouwelijke sprinkhanen. Ik sta gegenereerd bij de gemeente als een mens. Met mijn geboorteakte kan ik tot op de minuut bewijzen dat ik besta. Dat ik echt ben want ik ben aan de enkelband gelegd op een woensdag om veertien minuten na elf op negentien oktober in het jaar drieëntachtig, het jaar dat Klaus Barbie in Bolivia wordt gearresteerd. Barbie was bij de Gestapo en zette 44 Joodse kinderen op transport naar de Malledieven. Ik sta in de sterren gemarkeerd als een Weegschaal. Dat is het symbool van gerechtigheid en rijst wegen. Het sneeuwt die dag maar ik heb nog geen wanten.

Het land waar ik door twee steriele linkse handschoenen binnengesmokkeld word heet België. België komt volgens tingelingelinternet van de blaasbalg. Bheghe is een woord uit een hele oude taal en betekent zwellen. Zoals verdrinkenen en springkastelen. Belgen is Middelnederlands voor kwaad maken. De Belgae waren dikmakers want ze bliezen zich op om er groter en angstaanjagender uit te zien en zo hun vijanden te intimideren.

Deze blaasbalg, een prop in de Europese (tel)oorgang, ligt als ik mij niet vergis tussen het land van klompen, tulpen en kinderporno, het land van Chaumes en chauvinisme, Wallonië, Shwartzwaldkliniek, de centrale bank van Luxemburg en d'Ardennen: dat zijn veel bomen vooral dennen. Je kan daar ook gaan kajakken. België heeft een kustlijn zo lang als de zizi van Macron. Daar fiets je in een uurke door.

In de turbulente zone boven Bagdad vraag ik mij in volle verwondering af in wat voor een Flaantaart ik eigenlijk gedepORTEERD ben. Ik denk na en zet het even op een rij.

Lintbebouwing/ de E40/ Bokrijk/ de Spar/ de Kasseistampers/ Kind en Gezin/ Willy Sommers/ Leopold Drie/ Jef Nijs/ het sportpaleis/ Vanhool/ het strand van Oostende/ melihoning/ de ijzerbedevaart/ de steenkoolmijn/ schorseneren/ de Zeevaartschool/ Jupiler/ VTM kleurt je dag/ de Parelvisser/ Sabena/ dokter Lecompte/ mayonais/ Delphine Lecompte/ de Nopri/ de Proxy GB/ witloof/ de Kongo is van ons/ mattetaart/ Rodenbach/ het boerenpaard/ de Rode Duivels/ pralinen/ Godiva/ Kuifje in Tibet/ de Ourthe/ de Demer/ de Zenne/ 't Scheld/ dakloosheid/ gezinsgeweld/ Manneken Pis/ Groenten uit Balen/ Jef Vermassen/ ochtendfiles/ flitspalen/ Dag Allemaal/ 't Laatste Nieuws/ de brand in de Innovation/ de sossen en de saucisse/ Petrofina/ Brabant Wallon/ Plons de gekke kikker/ Elio Di Rupo/ het Landjuweel/ wachtlijsten/ Rock Werchter/ bejaardentehuizen/ Big Bill/ speculaaspasta/ Zwarte Lola

Leg dat maar is uit als uw lief in India woont.

In december 2016 wil ik oudjaar vieren op een warm strand. Terwijl er een blaasbalgdepressie over het land trekt boek ik, zonder uitgever, op hetzelfde moment dat er een bom valt op de Sint-Marcuskathedraal in Caïro, het goedkoopste ticket dat ik kan vinden naar een bestemming

die ver is van mijn bed. Dat is de reden van mijn vertrek: een vitamine D tekort. Ik wil in een hut op een tropisch strand mijn Spaans studeren. Ik studeerde toen tijdelijk Spaans maar ik kom niet verder dan *felix cumpleaños*. Met één vingerafdruk betaal ik, nadat ik alle voorwaarden blindelings heb goedgekeurd, virtueel een zetel aan de nooduitgang van Emirate Airlines. Allemaal met mijn iPad. Ik weet niet exact wat ik heb goedgekeurd.

Ik had nooit een droom naar India te gaan. Toch is ze uitgekomen. Vrienden zeggen mij ‘pas op voor uw darmen’ en ‘je bent een vrouw wees voorzichtig.’ Ik sta namelijk naast mens ook als vrouw geregistreerd in de boeken van mijn Vlaamse gemeente. Want tot op vandaag bezit ik nog steeds twee pluspunten en een diepgang tussen mijn duet benige soepstengels met een kortwiekte Gazastrook. Dit is de reden dat ik op de derde dag van mijn aankomst in Kerala, de zuidelijke staat van India waar de apengod Hanuman zijn voetafdruk te vinden is – ik zal daar later op terugkomen op die afdruk –, mijn man leer kennen. Hij zit op een trap aan de bushalte van een dorp aan zee. Mijn man. Niet de apengod. Hij draagt twee telefoons in zijn handen en een T-shirt met de Amerikaanse vlag. Ik zie eruit als een raszuivere toerist: wit met een online geleverde buideltas op basketsloefkes. Een kangoeroe van de Westerse wereld. Hij vraagt of ik een kamer zoek. Ik zeg ‘nee ik zoek het strand.’ Hij wijst mij de weg. Ik stap met mijn reflecterend maagdelijk witte voeten recht in de scharen van een Indiase krab. Nondebil. ‘Excuse me madam can I help you.’ Hij legt mijn Vlaamse sokkels tegen

zijn Amerikaanse vlag en smeert drie lepels kokosolie op de wonde. Hij vraagt opnieuw of ik een kamer zoek. Ik zeg 'ja en rap. Ik heb een solar stroke.' Hij brengt mij naar een familie. Kinderen, grootouders, schoonzonen en -dochters wonen doorgaans onder één ventilatordak. Ze verhuren kangoeroekamers aan nieuwsgierige reizigers en verdienen meer dan de plaatselijke rioolgravers. Ik krijg de kamer naast de keuken. Gefrituurde bloemkool dwaalt tot in mijn in Vietnam gemaakte pyjama. Achter de ruiten van satijn ligt het lot van miljoenen kinderen. Ik ontwaak in mijn vakantiefilm op de soundtrack van O tinkelende winkelende waterding.

Een meisje van twee met een zwart kabotseken aan draagt zilveren enkelbanden aan haar voeten. Er hangen kattebelletjes aan. Dat is om uw kind niet kwijt te geraken. Ik begin daar een nieuw hoofdstuk. Alsof wij in hoofdstukken moeten spreken. We zijn nog niet genoeg onderverdeeld.

De dioxinecrisis/ Belgische kazen blijven verbazen/ de ASLK/ Duracel/
het Gravensteen/ de Aarschotstraat/ Donaat de Riemaker/ Delvaux/
Stassano/ Koko Flanel/ pensioensparen/ Tien om te zien/ Devos
Lemmens/ den Unic/ Balthazar Boma/ Artis-Historia/ Tobback

Ondertussen hang ik boven Aleppo. De turbulentie is voorbij en we mogen weer vrij rondlopen. De stewardessen komen langs met een kar op wielen. Ik krijg ingepakt kieken met een ingepakte patat, ingepakte

rijstpap, ingepakt water met ingepakte druiven en ingepakt bestek met een papieren serviette die is ingepakt.

Ik ga vervolgens een grote boodschap midden op de Turkse grens leggen. Bevroren. Dat is van die Arabische pindanoten. De mousse vliegt met een snelheid van een onversleten torpedo recht in de ruïnes en restanten van de opgeblazen scholen en bibliotheken. Inshallah. We hebben er niks mee te maken maar we kakken wel op hun kop. De woestijn ligt vol landmijnen en toeristendrollen.

De geschiedenis van België.

Ik ben die vergeten. Gans. Ich hab est nicht gewusst. Daar kan ik me nog iets van herinneren. 'Gij zijt in in de oertijd blijven hangen.' Met deze zin heeft mijn leraar geschiedenis, Meneer Prosper De Craecker, mij uit zijn lessen verbannen en vanaf toen ben ik zelf geschiedenis beginnen schrijven.

Tiense suiker/ An en Eefje/ asbest/ Sandra Kim/ Ferdinand Tierenteyn/ 't karnaval van Aalst/ de ziekenkas/ Onzen bok is dood/ zelfgemaakte kaaskroketten/ hij had maar ene poot/ Frank Deboosere/ de Droomfabriek

Nu, twintig jaar na dit klassenverbod, surf ik naar www.Belgium.be en lees: 'België is een gastvrij land.' Had ik dat toen geweten dan had ik een argument. Ze zeggen ook: 'Migranten uit verschillende landen

hebben zich hier gevestigd. En in alle tijden hebben belangrijke persoonlijkheden en intellectuelen er een toevluchtsoord gevonden, zoals Karl Marx, Victor Hugo, Alexandre Dumas, Charles Baudelaire, Auguste Rodin.' Allemaal blanke mannen in een floeren broek met een tabakssnor en opgetrokken kousen. Die lessen zat ik op de gang. Ik lees verder: 'België is een multiculturele maatschappij gebaseerd op verdraagzaamheid.'

En dat voor het land met de langste files.

Het appelseizoen/ West-vlaams/ taloore/ bustel/ tetten/ welle/ gelle/ muug/ kornijnen/ content/ de terril in Genk/ Agnès Pandy/ Euthanasie/ de organisatie van het Eurovisie Songfestival in '87 die werd gewonnen met het lied 'Hold me now' van Johnny Logan/ waterzooi/ Ik mis je elke dag een beetje meer/ Leuven Vlaams Walen Buiten/ Micha Marah

Negen jaar geleden heb ik mijn groottante, de zus van mijn grootmoeder, de andere dan die van de elektroshocks, geïnterviewd over haar rol in de Tweede Wereldoorlog – die van de enige thuisblijver –, nadat ze haar zus, mijn latere grootmoeder, en haar ouders uit hun bed kwamen halen met fabelachtige scepters en karabijnen, en dat was geen speelgoed, om hen vervolgens naar concentratiekampen af te voeren. Een man uit het dorp had hen verklikt omdat ze Engelse en Amerikaanse piloten verstopten in de kast. Die piloten verstoppem was een daad van verzet. Verzet tegen die holografische zijmeet met een

hart van terreur. Voor degenen die zich Lifeline nog herinneren: dat is het verhaal van één van die piloten van in mijn grootmoeder haar kast. BBC is met dit idee gaan lopen. Iets wat wel meer gebeurt met ideeën. Toen al hadden ze kliksystemen.

Mijn grootmoeder heeft nooit tot weinig verteld over wat ze daar heeft meegemaakt, op kamp in Duitsland, maar uit stilte valt altijd veel af te leiden. Mijn groottante, die een feest gaf voor haar honderdste verjaardag, terwijl ik aan de andere kant van de wereld mijn trouwkleren aan 't kiezen was, wordt tot op vandaag nog altijd als een pestlijder in quarantaine gehouden in een oververhit bejaardentehuis met sloten op de ramen en een flatscreen breder dan de Sixtijnse Kapel. Ze is vergeetachtig geworden van teveel te weten. Zij zit op een gesloten afdeling. De deur die blijft daar dicht. Je zou voor meer de realiteit alarmeren. Ze beschrijft tijdens het interview het weerzien met haar zus, mijn grootmoeder dus, en haar ouders, wanneer ze in het jaar 1946 uit die kampen voor de deur werden afgezet met een bus van het Rode Kruis. De draadloze telefoon bestond nog niet, laat staan de vaste. Niemand wist van het bestaan van die kampen. Alle franken zijn later gevallen, samen met de muren en de frank zelf. Dat is een lijn die zich vandaag doortrekt: dingen dringen pas echt door als ze her- of achterhaald worden. Mijn groottante vertelde:

'Da was me onzen Heer Heimelvoet. Dan hadde z'een telefonneke gedoon om te zegge dat onze pa naar hoowes ging koome. Ik no ons

bomma, die woende twie hoowezze voeder: 'bomma onze pa komt naar hoowes.' En dan stonde wij oon de deu te wachte en dan stopte doo nen taxi en ons bomma zee: 'ik teer noo onze Jules ni lette want daane is gekwetst an zijne kop.' Onze pa deine had een vliegeniersmuts op en ij haa die averechts oepgedoon da was zo precies dattem verbonne was me zijne kop. Kweddele da daane oon aa. Daane zat vol looize en vol vliege. Wijle tiste diene nie in hoowes haave. Dieje was kapotgebeite van de vloeje en daane stoenk. En dan is onze nonkel Jef gekome. Wijlen hadden in onzen hof een klein seir, waar da me groente in kweikte, en dan haddem die seir warrem gemokt en onze nonkel Jef had onze pa in de seir gon wasse. Van ons ma wiste wijle niks. En dan wier Aline afgeroepe in den radijoo, da z'in Zweden was. Enkele dagen nadien stopt er nen otto van't roeie kroowes en daa zat ons ma op en die riep op mij en ik kende die nit. Da was nen otto vol met van die vraave met streipeklerin oon en ik docht 'ja wie is nu ons ma' en die kroop doo achteroowet, ja da vergete kik nooit nit, da was zo'n klein mager geromte, da was een goei dikke vrouw ons ma, en aan haar taal kende kik ze.'

Vertel mij nog eens dat ik in de oertijd ben blijven steken, Prosper De Craecker, alsof ik niks ken van de geschiedenis. Ze moesten opnieuw leren eten.

Natuurpunt/ cuberdons/ Bavo Claes – de burenen dachten dat dat mijn vader was/ Casterman/ de Standaard Boekhandel/ de MIVB/ Roularta/

Dehaene/ Père Joseph/ de Abdij van Averbode/ Ijsboerke dat begon
allemaal in 1935, toen Staf Janssens met zijn kruiwagen door Tielen
ging/ de eerste sneeuw/ weinig armen vergeleken met India/ Oh la la la/
Bakeliet/ 2 Fabiola/ Jean Pierre van Rossem/ Kriek Lindemans/ Leo
Tindemans/ De Kennedytunnel/ Lucy Loes/ Lernaut en Hauspie

Er is iemand die mij de vraag stelt wanneer ik zeg dat mijn man in India
woont: 'waarom ga je het zo ver zoeken.' Ze hebben dat destijds ook
aan Columbus gevraagd voor hij de wereld ontdekte.

Er is iemand die me zegt dat vakantieliefdes overgaan. Maar liefde dat
is geen valling. Dat is sterker dan uw vakantie. Er is iemand die denkt
dat ik mij verplicht zal moeten bekeren. Dat heb ik allang, sinds de dag
dat ik een week zwaarverkouden een bijna-doodservaring overleefde,
na het wachten op het asfalt door de wind door de regen dwars door
alles heen als één achtste deel van de steel van de letter P van pispot
op de holi poep die maar niet kwam opdagen omdat zijn zeep glad was.
Ik had het zwaar vlaggen en de poep ons goed liggen. Ik ben sinds die
dag nooit meer katholiek gebleven.

Mijn man is geboren in augustus, veertien maanden voor mijn
opaardebestelling. Augustus is op een keizer na de planetaire beslissing
onder het teken van de Leeuw. De leeuw is naast koning en een
tekenfilm het symbool van onze vlag. Diezelfde vlag wordt ook gedragen
bij vergaderingen van Schild en Vrienden, een vereniging die
Vlaanderen veel beter kan verkopen dan ik. Ik ben niet van alle markten

thuis maar mocht ik het voor het zeggen hebben dan had ik heel onze lintbebouwing allang in het blauw en groen geschilderd – inclusief de tenu van Dries Vanlangenhove – want van kleur is er buiten onze vlag niet echt sprake in deze Flaantaart. Vandaar dat het lang duurt om mijn lief te overhalen naar hier. De foto's die ik hem stuur zien voornamelijk grijs. Ik doe dat niet expres. Het gebeurt gewoon. Dat brengt hem natuurlijk niet direct op ideeën. Naast het onuitwijkbare feit dat hij papieren en een geboorteakte nodig heeft om te landen in deze Europese speculaaspasta van schlagers en vleesklak, moet hij de plek waar hij is geboren en grootgebracht achter zich laten.

De Sint-Romboutstoren/ de Lange Wapper/ de recepten van Pascale Naessens/ het Beiaard Ros/ de Dulle Griet/ de lichtekes van Sint Rochus in Aarschot/ het Zoniënwoud/ de Koning Boudewijnstichting/ Eddy Merckx/ de witte mars/ de paardenkoetsen in Brugge/ Tars Lootens/ het Jampuddingspook/ de NMBS/ gasboetes/ Zondag Josedag/ de Marollen/ De Skieven Architek/ Reti Aartselaar en Kontich/ de Nationale Loterij/ het Kasteel van Horst/ de Fanfare van Honger en Dorst/ de Vlaamse reus/ de Mechelse koekoek/ het Lakens schaap/ de olifant van Côte d'Or

Ik vlieg boven de Middellandse zee en zit opnieuw in de stoel vastgegespt aan de vleugel op mijn eerste scène te chikken. Stimorol. Daar word je even high van als van de gemiddelde nieuwsuitzending. Er wordt gevraagd om onze gordel aan te houden terwijl de steward een

cookie van eigen deeg en bewaarmiddelen komt uitdelen om de honger te camoufleren.

Mijn grootmoeder, de andere dan die van de elektroshocks, zei dat altijd. 'Echte honger hebben jullie nooit gekend.' Met dit gezegde weet ik genoeg: honger gaat nooit over eten alleen.

Filet américain/ Mosselen/ Jef Burm/ trappist/ Toots Thielemans/ Sint Dimpna/ de Chiro/ de begoniakwekers van Lochristi/ 'k Ga't zeggen
Walter

My husband's name is Binoj Chandran. Binoj is a catholic name, even though he is Hindu. Chandran means moon. Hij is niet de enige Indiër die deze maan draagt. Moonen is het opzettelijk ontbloten en toekeren van het eigen achterwerk. Michael Jackson wist daar alles van. It doesn't matter if you're black or white. We zijn van een andere kaste. Ik en mijn man. We are from a different closet. Want ik heb er geen en hij wel. Een kaste. Dus gelijk zijn we niet. Gelijk is equal. In gelijk zit een gek en ie kwel, ie kwal... hoort ge't. Het woord gelijk zegt ineens alles over kwelling en ongelijk.

Ossobolle o/ Hé lekker beest/ een witte camion/ het ACV/ de Zwarte Hand/ de kruiswoordraadsels van de Libelle/ Herstal/ Jordy Brouillard/ Ondineke Bosmans van in de Kapellekensbaan/ de frisco/ K3/ de bende van Nijvel/ Tom van Grieken/ ballekes met krieken/ het Grote Dictee/ het reuzerad op de kermis van Brussel/ de Bokkerijders/ de Flair/ de

Geverniste vernepelingskes/ Agalev/ d'Amadezen/ den Alma/ Guy
Verhofstadt

Nu we het toch over lijken hebben. Onlangs kwam ik te weten dat mijn grootmoeder, de andere dan die van de elektroshocks, de lijken op de kar moest leggen in Duitsland in dat kamp. Dat zijn degenen die naar de Malledieven mochten vertrekken. Allemaal in ene keer. Het kamp droeg de naam Ravensbrück maar gezien ik mijn tekst in het Vlaams wil houden ga ik daar niet te ver op in. Ik hoor mijn grootmoeder nog altijd zeggen: 'ons ma moest de kogels wassen in de nacht.' Mijn grootmoeder heeft vaker een dode gezien dan zichzelf in de spiegel. In totaal zijn er in de kampen zes miljoen mensen gestorven, de ongetelde en de zogezegd natuurlijk gestorvenen niet meegerekend. Wie luizen had werd direct afgeschoten. In dat kamp werkte de holi poep Ratzinger als assistent van een waffende SS'er, en dat staat niet voor sympathieke saucisse, 't is niet overdreven wat ik zeg. Zoals het altijd gaat in deze misbegrepen werelddemocratie, is daar slechts drie procent van de bevolking van op de hoogte. Ik ben één van die drie.

De kindermoord van Bethlehem/ Zaterdag is't krapoelekesdag/ het Ballet van Vlaanderen/ elf miljoen of is't al minder ondertussen/ de babbelut/ de Reuzegom/ de Afrikalaan in Gent/ eirbezen/ chokkedeizen/
Met 7 aan de tafel/ Anciaux

Ondertussen vlieg ik boven Griekenland. Ik zie het orakel van Delphi in bovenaanzicht en ik vraag 'orakel orakel aan de wand hoe ziet gij de

toekomst van het land.’ Op dat moment moet mijn buurman braken. Hij heeft een lange zwarte baard en te veel whisky gekregen van Emirate Airlines. Je kan het je voorstellen. De Emiraten krijgen dat gesponsord van Johnny Walker in ruil voor plezierreisjes van het Britse koningshuis. Dat huis is één van de rijkste royale families van de wereld. Geld blijft altijd achter de deur circuleren. In India is dat ook zo. Kapitaal gaat veel langer mee dan airco-systemen. De familie van de vrouw betaalt de bruidsschat en die wordt direct vergrendeld binnen het huishouden. Er worden wel meer meisjes zogezegd niet geboren. In mijn geval heeft mijn moeder die betaald, die schat, met een doos Jules Destrooper en een frigomagneet van Manneken Pis.

Mijn man is opgegroeid in de jungle. Een leeuw op een eiland tussen palm-, mango- en bananenbomen. Het is niet overdreven wat ik zeg. Dit smaakt anders dan het ingepakt fruit van Albert Heijn. Daar is de pit eruit.

We leren elkaar beter kennen op de brommer. Een blauwe Honda met aan-elkaar-geplakte zijspiegels.

‘Wat doe jij?’ vraagt hij. ‘Ik schrijf,’ zeg ik, ‘theater.’ ‘O,’ zegt hij, ‘ik ben maar een gewone dorpsjongen.’

Ik ook. Van op den boerenbuiten en loeren achter’t raam. Ik vind mijn Engelse woorden niet. Ik begin over een ander onderwerp.

‘Wat doen uw ouders?’

‘Mijn moeder maakt touw,’ zegt hij.

'O,' zeg ik, 'wij hebben alleen nog kabelslepers.'

'What about yours?'

'Mijn moeder maakte het avondeten en mijn vader beloftes. Maar ze kwamen niet verder dan de belofte zelf. Hij deed euthanasie. Dat is het vrijwillig ticket naar de Malledieven. Net zoals een visum is dat de toestemming om een grens over te steken.'

'Nice,' zegt hij. 'In India wordt de dood niet groter voorgesteld dan haar eigen postuur. It's part of life. Het lijk wordt de dag zelf verbrand samen met de wierook en de oliekaarsen.'

'Really. In België zijn er evenveel begrafenisondernemingen dan Brico's. Rouwen kost hier geld.'

'Really.'

'Yeah.'

'You have brothers and sisters mam?'

'I only have sisters,' zeg ik.

'Really.'

'Yeah. Six women sir and Don Quichot.'

Ik was erbij bij die pikuur. Ik heb nog nooit een dokter zo snel zijn job zien doen. Bij onze hond duurde het langer. Rap gedaan is vroeger thuis en een plaats minder op de wachtlijst. Mijn vader woonde het laatste jaar van zijn leven in een katholiek bejaardentehuis, Remi in Leuven, aan de katrollen van zijn bed, exact tien jaar geleden, even gevangen en gemaskerd te hallucineren van English medicine. Dat is de naam van de Indische apothekers. Sinds de Engelsen daar alle kruiden zijn

beginnen overzetten groeien die als kokosnootbomen uit de vruchtbare gronden. Geen kat van op die gang in Remi, er was ook geen kat – er hing alleen de kruisiging van Jezus in pastelkrijt op de achterkant van pampendozen geschetst door de animatieafdeling –, wist van die geheime onzedelijke pikuur. Behalve Nostradamus. Die voorspelde samen met de massale bouw van nieuwbouwwijken, de moord op Saddam Hoessein, de komst van SARS, buitenaardsen, transgenderoperaties en een derde wereldoorlog mijn huwelijk.

Anthonyke, ge zijt nen toffe jongen/ Adamo/ drie gewesten/ de Oostkantons niet vergeten/ de deo-roller/ Nihoul/ Perdolan/ De zotte morgen/ Vanden Boeynants/ het Zennegat/ de roze balletten/ stemplicht/ de Lijn/ de kracht van verandering/ Schakkebroek/ Sinterklaas/ Guido Gezelle/ Moederken/ Wippelgem/ muggenmelk/ Boom/ Hamme/ peren/ Kwatta/
Ne me quitte pas

Ik heb al drie jaar en een half een langeafstandsrelatie. Ik zit bij Base. Freedom of speech. De basis van een goeie communicatie. Meer dan drie miljoen klanten. Onbeperkt internet. Surfen over de oceanen aan monsterlijk lage tarieven. De wereldbevolking heeft al meer cookies goedgekeurd dan opgegeten. Het is niet overdreven wat ik zeg. Ik spreek mijn man via mijn Huawei, een telefolie door een bevlogen Chinees in mekaar gezet, in een vervlaamst Bollywoodiaans English: 'on the WC during a big message, in the douche, while making soup, in bed, walkend to spoor foor, bicyclend in the middel of the Wetstraat,

sleepend, get uppend, brushend, by the coffee.’ Zo livven wij al meer dan drie jaar. Als een lat. Samen apart in de living in het klad. En dat zonder een samenlevingscontract. Wij zijn alleen traceerbaar aan de hand van een Whatsapp-conversatie die meer woorden bevat dan het verzameld werk van Claus. Het is niet overdreven wat ik zeg. Als de Dienst Vreemdelingenzaken ons in de toekomst gaat op- en onderzoeken op een schijnhuwelijk dan hebben wij een bibliotheek aan teksten en foto’s voor te leggen. Foto’s van die soep, het uitzicht vanop de trein, onze nieuwe kousen, selfies met vrienden en al onze muggebeten. De geschiedenis in een Huawei vastgelegd, opgeslagen in de ondergraven wereldserver. Hopelijk zijn ze op de Dienst Vreemde zaken niet moe-gecontroleerd want ik ben niet van plan om deze relationele blockdown pas op te schorten in mijn menopauze. Ik zit in de kleur van mijn leven. Het is nu of nooit. Ik ben niet getrouwd om alleen de afwas te doen.

Het Verdriet van België/ het Gouden Kruispunt/ Stassen/ Stal/
rolschaatsen/ de deurbel/ Bolderberg/ Spurk en Eik/ Wimmertingen/
Kerniel/ Uccles/ ’t Chinees paviljoen/ Hoepertingen/ de Leeuw van
Waterloo/ de Zoete Waters/ Hubo/ we zitten zonder regering

Ik vlieg boven Kosovo. Mijn buur van de whisky knoopt boven Pristina een gesprek aan met mij. Hij is nuchter geworden. ‘Ik ben van Zevergem en gij?’ Vraagt hij. Ik zeg ik logeer in Brussel naast het Justitiepaleis. ‘Ah,’ zegt hij ‘mijn vrouw is gestorven door een medische

fout en geen enkele advocaat kan mij verdedigen. Het gerecht stuurt zijn rat met de slogan 'fouten dienen om van te leren' en ik zit met de gebakken peren.' 'Ja meneer, dat zeggen ze na elke oorlog. Van die peren.' Hij zegt: 'De mensen uit mijn dorp denken dat ik een terrorist ben. Ik heb alleen nog maar met de voordeur en een voetbal gesmeten. Ik ben weduwnaar en heb nog één tante in Marokko.

Vorige maand had er iemand een drol voor mijn deur gelegd. Ik denk dat van een boerenpaard. Die lopen achter mijn deur die hengsten. In de wei. Mijn dorp heeft een kerk en een bibliotheek.'

Ik kijk rond in de vlieger en iedereen draagt oogmaskers. Dat is om beter te kunnen slapen. De terrorist van Zevergem geeft me een hand. 'Aangenaam mijn naam is Alla.' 'Aangedaan' zeg ik. 'Ik ben ook een vreemde.'

MeToo/ de kevers van Jan Fabre/ Basketsloefkes/ de Collega's/ de Hoge Venen/ de Paradijsvogels/ Belga/ Mia heeft het licht gezien/ de gevangenis van Brugge/ de gevangenis van Wortel/ 't Atomium/ de Dossin Kazerne/ Boem Paukeslag/ Expo 58/ Tripel Karmeliet/ de antiracismewet/ de klok een uur verder draaien/ nihilisme/ asfalt/ de anticonceptiepil/ afschaffing van kijk- en luistergeld

Mijn Indiase man werkt in de toeristensector. Wij hebben elkaar nog iets beter leren kennen op een boot die op de binnenwateren vaart van Kerala, het Venetië van India, de staat die zich goed boven water houdt en af en toe onderloopt tijdens de moessons zoals de kelders van

België. Hij is gids, ik ben toerist. Het verschil zit 'em in de buidel tas. Toerisme is het reizen naar een bestemming buiten de normale omgeving. Vanwege recreatie. Het is één van de meest winstgevendende bedrijfstakken in de economie. De bevolking leeft er van visvangst en toeristen ondanks het vegetarische feit dat drievierde van de Indiase bevolking geen vlees eet maar nog veel pikanter. De koe is er heiliger dan Bernadette Soubiroux.

De sloping van Mini Europa/ kolonialen/ Mol/ Merksplas/ het Mechels Miniatuur Teater/ Linkeroever/ de zelfmoord van Soeur Sourire/ het Klein Kasteeltje/ de afvaart van de Lesse/ Bompalawijt/ 't stammenee/ e pinke/ het klierkoortsvaccin

Mijn man leert Europa kennen vanaf zijn achttien. Zijn vader had een houten vloot en met toeristen wordt hij groot: de linkse Belg, de diagonale Pool, de uiteinden van Spanje, verbrande Joop, ingesmeerde Frans, de Britse kolonel. Allemaal zet hij ze over het water. Met de fooien van de kangoeroes koopt hij zijn eerste brommer: een blauwe Honda met nog intacte zijspiegels. Hij gidst half Europa naar de restanten van witbeschilderde Portugese kerken, scheepswrakken waarop de peper, kaneel en kardemom werd overgezet. Trotter en Michelin hebben de geschiedenis minder aandacht gegeven. Ze hebben hun voorwoord maar half 'tegoei' geschreven. Slavernij is – en ik pluk die definitie als klaprozen van wikipedia, een informatiekanaal dat klopt als de politie bij een huiszoeking op de achterdeur – de toestand waarin

een mens eigendom is van een ander of als zodanig wordt behandeld en daardoor geen rechten heeft of kan uitoefenen.

Mijn man toont ze het zuidelijkste punt van India waar drie zeeën samenkomen. De kangoeroes nemen foto's en zetten zichzelf erbij.

Grijze garnaalkroketten/ Brantano/ het Fafchamps machinegeweer/ de Matroesjka's/ de Witte van Zichem/ RIP Robbe De Hert/ Gaan jullie met die muts naar bed? Ja, die wordt niet afgezet/ da's van de smurfen/ Vader Abraham is wel een Hollander, maar ik ben daarmee opgegroeid Na de Europese infiltranten vallen ook de Russen Kerala binnen. Een gedeelte van Rusland beweert afstammeling te zijn van de Vaishnavieten, dat is een opperkaste die Krishna aanbidt. Dat is een blauw kind met een fluit en herderstenen. Krishna is geboren in de gevangenis. Hij schopte het tot God. Elk kind doet dat. Schoppen tot het krijgt wat het wil. Zijn goesting tot het blauw ziet. Deze Russische hergeboortes psalmen de streek in alsof het hun achterkeuken is.

Er wordt in deze overkokende cuisinette wel meer ondergedoken in de koffers. In mijn man zijn geval met iets dat nog veel exotischer is dan een Russische Olga, een Duitse Kartoffel of een Italiaans Salieblad: een stuk verse Flaantaart, roodverbrand van enthousiasme. Het gebeurt na de boottocht wanneer ik mijn man wééral een beetje beter leer kennen onder een deken met een afbeelding van Shiva's blauwgeschilderd gehemelte, een cobra tussen de plooiën, een drietand tussen mijn oksels en een tijger aan mijn kuit. Samen met twee handlangers

vormt Shiva de goddelijke drie-eenheid van ons heelal. Dit is wat mijn man mij influistert op de moment dat de conch wordt geblazen om het nieuwe jaar in te luiden. 2017. Diezelfde nieuwjaarsnacht worden bij een schietpartij in een nachtclub in Istanbul 39 mensen doodgeschoten en raken 69 mensen verwond. Ik heb de goeie bestemming gekozen. Ik vraag mijn man wie de goddelijke handlangers zijn. Vishnu en Brahma.

Gaston en Leo/ de Mercator/ Jambers/ koffiekoeken op zondag

De lichten zijn gedimd boven Bosnië. Ik val in slaap naast Alla, de terrorist uit Zevergem. Voor het eerst in de carrière van de aarde is er iets dat iedereen gelijkmaakt. Tot op heden nog niet met de grond maar door één vleermuis ligt de hele wereldeconomie plat. Zo plat als een langspeelplaat van the Strangers, een overgekookte lins van Hak, zo plat als de aarde was tot op de dag dat niemand die waarheid nog als waarheid nam. In Griekenland en Schriek wisten ze dat als eerste. Mijn grootvader viel niet van de rand maar van een ladder.

De Bossen van Vlaanderen/ Operatie Kelk/ de Persgroep/ Laat ons een bloem/ Vincent Kompagny/ Zomersproetjes/ het S.M.A.K./ VAB is al onderweg/ Semira Adamu

Op dat moment wordt de landing ingezet. 'Flight attendants, cabin crew, we approach Brussels airport Zaventem. Please take your seats for landing.' Ik word wakker geschud door Alla. 'Meisje gij moet a

vasthespen,' zegt hij, 'de lichtjes flikkeren.' Ik dek mijn oren af. Ik zit zonder chikken. Mijn trommelvlies staat op springen. De druk is te groot. Ik kan mijn man niet schrijven want de wifi staat af. Ik maak ettelijke valsalva-manoeuvres om mijn buis van Eustachius open te zetten en probeer het met telepathie. Ik zie mijn man in de jungle tussen tuls en tv een glas black tea drinken. Hij heeft geen idee van wat er zich afspeelt tussen mijn oren. Hij chikt ook op een plan: the great escape uit de jungle. Mijn man heeft geen geboorteakte. Hij bestaat niet. Straks vragen ze onverlet naar zijn pampers om te zien uit welk jaar dat die dateren om vervolgens acuut zijn eerste stoelgang te controleren om erachter te komen waar de parasieten zitten. 'Sir can you breathe, we need an attest from your heartbeat.' Pas als je iemand bent mag je de grens over. In zijn geval om te doen wat hij al drie jaar wil doen: een pak frieten eten met een la Chouffe en mij binnendoen in het Josaphatpark zonder een bekeuring te krijgen.

Tournée Générale/ het circuit van Zolder/ erpels en gazetten/ belforten en begijnhoven

Ik hang midden boven België. De ring van Brussel ziet zwart. Ze is opgestopt. Ik zie uit mijn raam één lange kettingreactie van uitstoot, vloeken en trucks. De stewardessen hebben zichzelf vastgeklikt met hun nylonkousen aan de uitklapbare middenzitjes. Van nog een postkaart gesproken: een vlammenzee ontspruit plots doorheen het kader van mijn raampje vol damp en kristallen. 'De Basiliek van

Kemmelberg,' juicht mijn achterbuur, 'een Heilige Birmaan in de kabels.'
Ik tik op Alla zijn schouder en vraag: 'Zien wij hetzelfde?'
Hij zegt: "t Was haar staart. Dat bazeke had daar nooit mogen
inklimmen. In dat lichtgevend kruis. Arm biske.' Het vuur verspreidt zich
als een pot lopende perengelei tot in de NAVO, het Shumanplein, de
Wetstraat, de Starbucks. Wat een uitzicht.

James Ensor/ de driekleurige vlag/ mannen weten waarom/ vrouwen
ook/ de Zimmertoren

Het begint te piepen en flikkeren in de cockpit.

'Flight attendants, cabin crew. This is your captain speaking. Cause of
unexpected circumstances we are not allowed to land in the airport of
Brussels. Please keep your seat-belts fastened.'

De oerknaltheorie

Alla neemt zijn tasbih in de hand. Honderd houten kralen. Hindus bidden
ook met parels maar ze noemen het anders. Ik heb nog ergens een japa
mala in mijn buideltas en vraag: 'Zullen we wisselen.' We slingeren van
links naar rechts.

De Marie-Louise danst op en neer/ de KVLV/ ze gaat dwars door de
woeste orkaan/ Telenet/ De huilende wind gaat weer wild tekeer/ de
kerncentrale van Doel

Ik zie het allemaal door mijn raam gebeuren. De ganse veiligheidsraad staat machteloos toe te kijken naar de slangen die als draken het vuur van de stad onder controle proberen te krijgen. Het zweet loopt tot in de Walen. Alle verdragen en wetsvoorstellen vlammen op boven de Belliardtunnel. De Koude Oorlog heter dan ooit. De gevel van het Federaal Parlement ziet zo zwart als mijn eerste boekentas. De Olympische vlam is er een kruimel tegen. De Notre Dame een Garçonette.

Tiktak

De stad vlucht naar de rand. Het lijkt wel een prent uit de Bijbel.

Laken/ Nederoverheembeek/ Sint-Lambrechts Woluwe/ Elsene/ Het Museum van Tervuren

Hele gezinnen hand in hand in stroomversnelling over de opstopping van den E40.

Het PMS/ de Polders/ Permeke

Mijn zesde reis naar India wordt beklonken met de grootste brand uit de Europese geschiedenis: Le feu des dieux in the name of the holi poep en namens de pandemime van het zevende gewest en onze waarde

planeet met als middelpunt: Brussel. Een stad waar een rus, een bel, een bus, en een rel in zit en nog veel meer sans-papiers.

Marc van Ranst/ Jacky Lafon

Boven Brussel krioelt het van de drones. Allemaal nieuwe. Terwijl de exodus onder mijn zetel wordt afgespeeld moeten de Emiraten noodgedwongen elders parking zoeken.

Mooi het leven is mooi

Het is niet overdreven wat ik zeg.

Zolang er zon muziek en de vlieger begint te schodderen.

Tientallen handbagages vliegen over het hoofd van de inzittenden.

Zolang ik kan bewegen

Sloefen Pall Mall, tubes Toblerone, liters Eristoff, sigarenkisten, en liefde geven

Ganesha's in bubbelplastiek, kashmiri kussenslopen, wierook, ondanks de tegenslagen

yogamatten, meditatiecursussen, kokosnoten, kokosbomen, bananentrossen,

zorgen en pijn

de rode chilli's, massalapoeder en fijngemalen kurkuma valt over de zetels, koppen en valiezen.

Zolang er zon

De ganse vlieger ziet geel

muziek en kinderen zijn

inclusief de nylons en kaken van de stewardessen.

'k Zag nog nooit zoveel sterren in een nacht

'Ladies and gentlemen, as we start our descent, please make sure your seat-belt is securely fastened and all carry-on luggage is stowed underneath the seat in front of you or in the overhead bins. Please turn off all electronic devices until we are safely parked at the gate. Thank you.'

Ik hoor de wielen uit hun voegen schieten onder mijn bepoederde zetel. Mijn teeveetje is op Duitsland blijven steken. Merkel is bevroren. Ik val met mijn hoofd tussen de twee voorste zetels op een kashmiri kussensloop. Gefrituurde koriander kruipt tot in mijn achterste nekwervel. De captain is op de rem gaan staan. Alle kip valt uit de opbergvakken door de middengang recht naar de cockpit. Inzittenden roepen op hun mama. De wielen raken de ongekende grond. Ik kijk naar buiten en zie een buffel op zijn achterste poten staan. 'O Moederken. We zijn geland in de Zoo van Antwerpen.' De linkervleugel roert pal in de voederbak van de zebra's. De rechter tussen de papegaaien. 'Klik klik,' zeggen ze, 'piep piep tuut tuut boem boem.' Alles ziet zwart voor mijn ogen, zelfs mijn derde neemt niks waar. Ik volg mee met de stroom inzittende vleesburgers en glijd in mijn smal zomerkleed met de geprinte kersentuin in de voering van de opblaasbare schuifaf recht op de

schouders van een chiquegeklede diamanthandelaar. Ik tuimel over zijn aktetas en val recht op een pluchen vlooiëntapijt. 't Is de rug van een leeuw. Ik zie Alla uit Zevergem vallen in een ooievaarsnest. Gulzig komt de hele Zoo de rest van het ingepakte kieken verslinden: de panthers, de pinguïns, de verzorgers, stokstaartjes en duizenden bezoekers. Allemaal vechten ze om de billen van dat kieken. Ze hebben precies honger. De krokodillen komen ertussen. Ze houden de zwarte dozen geklemd tussen hun kaken. Alle kangoeroes zitten in shock gestoqueerd tussen de bavianen die op de meditatiecursussen de luizen uit de inzittenden hun haar plukken. Ik hou mij vast aan de manen van de gechipte leeuw. Er staat een nummer in zijn oren: aai dan 797204. En daar ben ik dan: rechtsreeks van India, pas getrouwd, in een overkapte blaasbalg van kooien, kou en frieten met ketchup en een vorkske. Van een cultuurschok gesproken. Meer nog. Een natuurschok. Het is niet overdreven wat ik zeg. Van het kieken blijft er geen pluim over.

'Ladies and gentlemen, welcome to Antwerpen. Local time is 3.15 pm and the temperature is 2 degrees. Please check around your seat for any personal belongings you may have brought on board with you. On behalf of Emirate Airlines and the entire crew, I'd like to thank you for joining us on this trip and we are looking forward to seeing you on board again in the near future. We would like to ask you to fill in the statistical survey. We wish you a pleasant stay in Antwerpen.'

Ik zwaai naar Alla, neem een slok Eristoff en vertrek op de rug van de leeuw 797204 met een whiplash en een jetlag van drie keer de Provence op en af terug naar Vlaanderen en ga samen met de rest van de totalitair verveelde wereldbevolking in quarantaine.

ii. het pak

Vijfentwintig augustus tweeduizendnegentien. Mijn trouwdag.

Ik draag stof zo lang als de lintworm van Jozef Mengele. Puur katoen en een Zuid-Indeese ondershort. Het wordt ingewikkeld, de stof rond mijn schabernakel. Ik moet dat eerst niet hebben. Die sari. Pertang. 't Is rizenabel gelijk ze zeggen. Trouwen in Chikkamekka je zou voor minder uw short aanhouden. Maar ik heb geen short. Ik heb alleen een legging met de print van de zonsondergang.

Ik ben nog nooit zoveel gefotografeerd als op mijn huwelijk. Een kangoeroe in sari. Wij zijn in Kerala tot één van leukste profielen uitgeroepen en gedeeld op talrijke tijdlijnen. Allemaal bewijsmateriaal voor de Dienst Vreemde Zaken. We trouwen op blote voeten op een zondagmiddag in de vlakke zon in de Kunnumpara Sree Subramania Swamy tempel in Thiruvananthapuram waar die voetafdruk staat van de apengod Hanuman. Hanuman werd zo groot als een berg en zei: 'ik zal over de zee springen, voor mij is dat kinderspel.' Hij ging op de rotsen staan en sprong naar Sri Lanka. Dat is 49 uur rijden over het water. Dat is zelfs Jezus niet gelukt.

Mijn man draagt ook een baard en een rok. Zijn hemd ziet zo blauw als de kaken van Krishna. Ik heb een henna-tatoeage op mijn handen, twee lotusbloemen op mijn levenslijn en een swastika in het middelpunt van mijn venusheuvel. Daarmee is mijn toekomst voorspeld. De nazi's hebben dat symbool niet uitgevonden, ze hebben het abhandelen

gemacht, in der andere richtung gezetst und ihr ursprung verdreht. De swastika is het heiligste symbool uit het hindoeïsme: het vierarmen-kruispunt van de goddelijkheid, de geometrische molen naar het hoogste goed en welzijn voor alle mensen.

Ik draag zilveren enkelbanden rond mijn voeten. Er hangen kattedelletjes aan. Mijn schoonmoeder draait mij in de sari. Mijn schoonzus plant jasmijnen in mijn haar. Ik krijg een rode stip op mijn hoofd. Zoals een mazel in de solden. Er wordt een lang lied gezongen en met bloemen gegoid.

Ik wil deze nacht in de straten verdwalen.

De klank van de stad maakt mijn ziel amoreus.

Onder de glans van de manestralen,
wordt heel onze wereld een huwelijksbed.

In Kerala liggen ze vol, de straten:

pet-, shampoo- en fruitsapflessen, de melkverpakking – en da's geen karton, autovelgen, mangoschillen, palmbladeren, verroeste pannen, gebarsten voorruit, gebruikte simkaarten, gescheurde sandalen, gestorven katten, doodgemapte ratten, blenders, telefoons, maandverband, fietsbanden, kippenbeenderen, verscheurde huwelijkscontracten, besmeurde kussens, doorgezakte stoelen, brilmonturen, ongeboren baby's, knuffelberen, scheermesjes, pillen, bijbels, vodden, gasflessen, afgelegde slangenhuiden. Alles wordt

opgestookt bij valavond na Shiva zijn uren. We eten byryani: kip zonder vork met rijst en steranijs. Ik neem een eisprong naar mijn honeymoon.

Vijfentwintig maart tweeduizendtweintig. Ik zit aan mijn schrijftafel met uitzicht op het Justitiepaleis in Brussel. Mijn man zeven-duizend achthonderd drieënzestig komma een tert kilometer verder op Netflix. De zonsondergang spant rond mijn billen. Wij hebben in de zes keer dat ik bij hem ben geweest evenveel films als tongen gedraaid. We weten niet hoe onze film verder zal verlopen: de vlieghavens zijn gesloten. De ambassades toe. Kantoren zijn bang om nog iemand binnen te laten. Niks is nog essentieel.

Ik schrijf, naast mijn theaterstuk over mijn huwelijk, mij in op drie immobiliënwebsites: meisje zoekt een huisje voor een prijsje. Ik maak mij lid van weeral een nieuwe sociale Facebookgroep: SIP. Samenwonen Is Plezant. Maar na een leven lang de wc-pot door vijf te delen wil ik graag de keuken alleen voor mij. Of tenminste: ik koop alles dubbel: de koffietas, soepkom, onderlegger, stoel, tandenborstel, de kussensloop. Ik bereid mij voor op een dubbelleven: vandaar dat dat ik spaar.

Ik hoor gebrul in de keuken. Ik ga van mijn schrijftafel. Sinds mijn terugkomst op dit zoölogisch nektapijt van kiekenfretters, blaffeturen en gerdènkes wordt het van kwaad naar schabouwelijk. In de keuken ligt de leeuw 797204 met een muizenval aan zijn flosch op de zwart-witte

tegels de staafmixer op te eten. Ik snap dat het beest honger heeft. Buiten een sandwich en een busset peterselie heb ik niet veel in huis. Je zou voor minder uw kast opvreten.

Mijn man en ik bellen elke dag. Als de verbinding werkt. Een lijn van lichtjaren per seconde tussen mijn chauffage en de jungle. Als er daar een kokosnoot valt dan daverd de Vlaamse lintbebouwing. Bij een woeste zee en hoge golven waaien hier alle parkeermeters omver. We spartelen langs de periodes van afstand en opsluiting door niet op kalenders te schrijven. Dat is iets voor tandartsbezoeken en begrafenissen.

Ik ben in de tijd dat we elkaar kennen al vierenveertig keer ongesteld geweest. Dat is zoveel bloed als het gemiddelde slagveld. Het enige wat wij al drie jaar en een half, naast I miss you I love you it's too hot it's too cold en fucking politicians tegen elkaar zeggen is: 'nog een beetje meer geduld.' Hopen is voor bedelaars en geduld voor in de rij. We missen elkaar. Niet als kiespijn maar als een abces.

Plots valt mijn oog op de Zondag van gisteren. Ik blader doorheen het wereldnieuws en zie tussen een foto van een smeltende ijskap en een kind in een stofwolk in Beiroet een piepklein zoekertje. 'Ruime caravan te huur.' Dat is iets voor mij: stockeren onder de zetel en doen alsof ik elk moment naar Venetië kan vertrekken.

Ik draai 797204 en maak een afspraak. Voor het eerst wordt er niet naar mijn beroep gevraagd. Tegenwoordig antwoord ik tegellegger in plaats van theatermaker. Blijkbaar is dat iets geloofwaardiger, laat staan dat ik zeg dat mijn man geen Nederlands spreekt maar Malayalam.

‘Mayalamawatismeda... helaas mevrouw het pand is verhuurd.’

Ik schrijf in mijn solidariteitsagenda: huisbezoek op 21 juli om twaalf uur en zie vervolgens onder mijn candrier, ik bedoel assepot, tussen mijn in viergeplooide bewaarde vliegtickets en mijn belastingsbrief die ik niet durf opendoen, een reclamefoldertje liggen. Sms ‘verwenweekend’ naar 9090 en win de suite met bubbels voor twee. Ik vraag mij af hoelang de wedstrijd geldig is.

De quarantaine wordt zo soepel als een chic. De grenzen staan weer op kniehoogte. In tegenstelling tot in India. Daar wacht mijn man ettelijke maancyclusen lang op de dag dat hij als een schorseneer door de bevrijding uit het moeras van muggen wordt geplukt. Niemand mag daar de straat op zonder geldige reden. Ik zeg hem ‘ga naar de English medicine.’ Dat geldt. Het slot op het leven wordt daar per week verlengd zoals een treinabonnement. Zelfs mijn keukenraam heeft meer uitzicht. Daar ligt tenminste nog de nooduitgang van het Justitiepaleis en het rookterras van de vrederechter.

21 juli. Ik kan niet slapen van de zenuwen. Ze gieren door mijn aderverkeer als de gepimpte cabrio van Dennis Black Magic. Ik zie de scenario’s van mijn dromen: hoe moet ik mij douchen als die caravan

geen warm water heeft? Moet ik mijn man adopteren als hij geen geboortekte krijgt? Gaan ze mij dan van incest beschuldigen? En als ik dan naar de gevangenis moet wie gaat hem dan van de vlieghaven halen? Misschien moeten wij afspreken in Bolivia. Daar kan hij zonder visum geraken. Kan ik mijn geld in twee knippen als hij hier is? Moet ik van beroep veranderen? Ik val volgens tingelingelinternet onder het minimum. Meer nog. Ik val nergens onder. Theater levert applaus en aandacht maar geen kastelen. Ik was misschien toch beter naar Monaco op reis gegaan om oudjaar te vieren. Ik word wakker en troost mijzelf: ik ben steenrijk in vergelijking met mijn man. Met één maand uitkering kan ik ginder een half jaar op hotel. Desnoods ga ik ginder een half jaar op hotel. Als de grenzen geen vijf jaar gesloten blijven tenminste. Dan kan ik beter al beginnen fietsen. Dynamisch langs de achterpoort.

Ik beslis om mijn sari aan te doen voor deze speciale gelegenheid. Het is een jaar geleden dat ik mijn man alwéér beter leer kennen in duizenden-één wachtzalen onder de plafond-ventilator van de bevolkingsdiensten zonder computers om ons met stempel en stylo in het grote boek van arranged, love and shine marriages in te schrijven. We shinen. Het is een dubbele herdenking. Met behulp van een handleiding van Zalando knoop ik mijn sari volgens de regels: drie keer rechtdoor en schuin marcheren. Speld erdoor en de plooiën camoufleren.

Ik drink een tas koffie. Nestlé. Die zijn destijds hun babypoeder niet alleen op mij maar ook op prematuren in India gaan testen. Daar is verder geen nieuws over te vinden. Ik zit in mijn keuken aan de erfenis van mijn vader: de achterdeur van Remi in Leuven op schragen. In het hout staat zijn laatste boodschappenlijst geschreven: duvel, miracoli, mercikes, abrikozen, dag allemaal. Ik zet de radio op en hoor de boodschap van de koning: 'Vaarde landkenoot, vandaak vier-en vij de feit van den indeepandanse van den Belgiek. Laat wij een minuut silence doen om te realizee dat vij een praktijk scoone land zijn.' Op dat moment lees ik in mijn mail-boks ongewenste berichten een bericht van de bevolkingsdienst om te vragen of mijn gezinssamenstelling nog klopt. Klopt die nog? Ik ben nu een gezin geworden. Moet ik dan naar de belastingen bellen om te zeggen dat ik nu een gezin ben? En weet de vakbond dat al? Van die nucleaire familie. Moet ik hier weeral trouwen? Wie gaat het jawoord geven dan? Ik kan dat toch niet aan de ambtenaar vragen. Stel u voor dat die nee zegt.

Ik bind het onderste stuk van mijn sari voor mijn mond om volgens de regel gesnorkeld de deur uit te gaan en knipoog naar mijn grootmoeder die ingekaderd in haar strepenblouse naast de radio staat. 'Dag moemoe.' Ik neem mijn sacoché en solidariteitsagenda en vertrek langs achter. Aan de voordeur ligt de stront van een boerenpaard. Ik trap er niet in. Er gaat een optocht door de straten. De gendarmerie te paard bekleed met gouden medailles op hun borsten en ivoren oogkleppen

langs de slapen. Souvernirs van in de Kongo. Het volkslied in dertig kopstemmen ingezongen door gekastreerde vernepelingskes met een vaandel van Radio 2 op hun ribbenkast gebonden. De minuut stilte is nog maar net gedaan of ik hoor in de verte: 'kan da wa stiller!' Het is een punker op Mephisto's met een getongpiercte pitbull die over de klaagmuur bespoten tomaten uit Almería mikt op de kont van de Gestapo. In een mossel van tijd wordt de hondsdolle punker gecolloqueerd wegens terreur en smaad aan 'de blaa gekoleirden.' 'Wij leven in een land van vrije meningsuiting' roept hij terwijl hij wordt afgevoerd in een Fiat, 'terreire.' Ik zet mijn wandel verder en volg op mijn Huawei de weg naar het adres van de caravan: P'ti rue Sans Fini soixante-huit naast 'Het Heelal van Halal', een overgenomen Citroëngarage uitgebaat door Harira en Harissa, een tweeling uit Geel. Daar is de tiramisu aan halve prijs op feestdagen. Trillend op mijn benen voel ik gefezel achter mijn rug. Het zijn mensen. Ik hoor ze zeggen: 'Waarom loopt die in haar tafeldoek?' Ik draai mij om en zie alleen bewegende gordijnen. Ik wandel verder en hoor de mensen achter de gordijnen. 'Tegenwoordig kan alles.' Ik draai me terug om en zie onze laatste eerste minister op sterk water in een rollend aquarium van het merk Aquarium gevolgd door een rij bespoten legertanks passeren. Zo gaat het goed zo gaat het beter knoopt goed in uwe veter blijf op anderhalve meter. Het is de verantwoordelijke van de staf van de afgevaardigde van de directeur-generaal van de gezagsdrager van asiel en migratie met een micro in haar knoopsgat die vanuit haar enige zetel vastgebonden in een afgedankte bus van de Lijn verkleed in een

vleermuis gevolgd door dertig marcherende koningskinderen en een alpenhoorn op grote schaal met achter de uitlaatpijp een aanhangwagen van BNP Paribas voortgetrokken door een kudde zwarte volbloeden de paus imiteert. Zeven ingehuurde BV's scanderen om een scheiding van tafel en falafel. Op de aanhangwagen staat een elftal Afrikaanse goudzoekers met de verbrijzelde kop van Leopold de YMCA te dansen. Vreemd. Het is de eerste keer dat ik een optocht meemaak op de Nationale feestdag. Ik wandel verder. De klokken luiden. Drieëntwintig klepelbollen tegen het klokkenbrons. Kling. Klang. Klóng. Ik heb drie dagen geen nieuws van mijn man. Hij woont in de jungle op tien meter van de zee. De tsunami's kunnen u daar elke sluipend ogenblik meenemen naar de eeuwige rijstvelden. In de Flaantaart hebben we te maken met andere fenomenen.

Er is nog iets in aantocht. Het schepencollege is ingevroren. Ze zitten elk individueel in een nagebouwde ijsblok van plastic. Er wordt geflyerd. Ik neem de witgewassen prop van de geslepen kasseien op en lees 'Steun de Vlaamse ijsblok. Pak de wortel aan en hou het gezond. Doe mee met onze tombola en win een hogedrukreiniger.' Ik krijg de slappe lach. Zo slap dat ik neerval van de realiteit. Iedereen loopt mij voorbij. Ik help dan maar mijn eigen recht aan de hand van een elektriciteitskast.

Plots word ik opgeschrikt door een moordend geluid. Kling. Klang. Klóng. Het is mijn hartslag. Ik kijk naar boven. Er hangt iets boven mijn

hoofd: de Heilige Drievuldigheid. De kleuren van de Belgische vlag gekalligrafeerd door de uitlaatgassen van een sliert nieuw aangekochte gevechtsvliegtuigen van het Belgische leger die, op anderhalve meter afstand, cirkelen als monniksgieren boven de lintbebouwing, den E40, Bokrijk, de Spar, het ingevroren schepencollege, mijn keuken, de Dienst Vreemdelingenzaken, de aanhangwagen van BNP Paribas, de afgebrande Wetstraat, de gevangenis van Sint Gillis, de Bossen van Vlaanderen, want zo gaat het goed zo gaat de veter alweer een meter dichter van mijn huwelijkskatheter.

Achter het schepencollege paradeert de wandelende lijst van alle sponsors van de militaire optocht. Ik kan niet zien wie erop staat. Het is de zwarte. De kar wordt getrokken door de ambtenaren van Mobiliteit en Vervoer. Veel meer valt hier niet over te zeggen.

Ik beland in het middelpunt van de Grote Markt. Ik word bijna platgetrapt door een school Japanners met selfie sticks. Brussels is beautiful. Tussen de ijdele stokken van Tokio en de uitgestalde cavalerie met gouden fontonnen aan de stijgbeugels valt mijn oog op een rij witte tenten. Wat heeft het Rode Kruis met onze onafhankelijkheid te maken? 't Is niet omdat ze mijn grootmoeder bevrijd hebben dat ze de metropool moeten inpalmen. Ik ga dichter en ik zie ik zie: 't is brasserie. De geur komt mij bekend voor: basmati, kervelsoep en tahin op zeven wijzen. De wereld samengevat in tien kokende tenten. Ik moet iets eten. Mijn suikerspiegel staat zo laag als de rentevoeten van de KBC. Tussen de

tent van Madagascar en het kraam van Constantinopel zie ik een grote pot pruttelen. Er staat een man in te roeren met een zwarte snor. Freddy Mercury? 'Vol au vent à volonté under pressure allee we will we will manger you there princess of the universe the show must go on heaven for everyone vol au vent a kind of magic à volonté vol au vent.'

Er staat een wachtrij zo lang als de nullen op de rekening van de familie Colruyt. Massaal komt het hele Brussels gewest én de wereldbevolking af op Freddy zijn kippensaus. Wat een ellebogenwerk. Ik ga in de burger-rij staan. 'Nog een beetje meer geduld' fluistert een stem uit de hemel. Er tikt iemand op mijn schouder. Het is Alla. 'Ik moet hier de masten dragen,' zegt hij, 'woont gij nog altijd naast het Justitiepaleis?' Ik zeg: 'overal waar ik kan en binnenkort in een caravan.' We begroeten elkaar. Een kind zegt tegen zijn vader: 'moeder bel de kliklijn die twee komen te dicht.' De vader antwoordt: 'het is altijd hetzelfde met die vreemdelingen.' Het kind vraagt: 'wat is er altijd hetzelfde moeder?' Mijn buik grolt. Ik vraag Alla hoe het met hem gaat. Hij zegt: 'niet al te best sinds die pest. De Humaniteitslaan onder de ring van Brussel is heraangelegd en ze sturen mij terug naar Fez.' Hij zegt me gedag. Hug. Lap. Fez. Kuch. Alla is bespoten met Hugo Boss. Dat is de kleermaker van Hitler. Die naaide zijn kousen toe. 'De frieten zijn vré goe en de videes van Koeweit. Dat is wat anders dan Vlaams kruimeldeeg,' zegt Alla, 'ze zijn gesponsord door de koning.' 'Omdat vij een praktijk scoone land zijn Alla.' 'Mahow veel succes met uw leven hier,' roept hij, 'miskien tot in de lucht.' Ik zucht. Onze wegen worden opnieuw gesplitst. Als een

erwt, een haarpunt, schizofrenie, een van de trap gevallen wereldbol. Het ga je goed vreemde. Ik besluit deze vol à volontés met mijn duet armen aan te pakken. Mijn tafeldoek heb ik al. Nu de lepel nog.

Er staan twee vrijwilligers achter een hek naast de tent. Geeft de ene mij een bord van plastic zegt de andere: 'waar mag ik uw stempel zetten.' Ik zeg: 'overal maar niet op mijn kruis. In de naam van de moeder de dochter en de Nationale feestdag.' Een champetter verkleed in Janssen en Janssen zonder Janssen zit gewapend arm in arm met zichzelf achter plexiglas naast de pruttelende pot. Is dat voor de optocht uw Middeleeuws zwaard vraag ik beleefd. 'Paspoort mejuffer.'

Nondemoemoe. Mijn sacoche. Mijn sacoche is weg. 'Ik heb het niet meer meneer. Wel zes vogels gehad en ze zijn allemaal ontsnapt.' 'U bent niet in orde met de wet,' zegt Janssen en Janssen zonder Janssen. 'Zonder identiteit kunnen we je geen eten geven.' Mijn maag begint harder te grommen. 'Koest.' Ik kijk rond of ik ergens mijn sacoche heb laten staan. Ik had ze toch bij mij? Zou Alla...

Geplastificeerde kip bereikt mijn neusvleugels. 't Is dezelfde als die op de vlieger. Ik denk aan de turbulentie van mijn huwelijk. Nu, een jaar na mijn echtelijke ceremonie sta ik in Brussel te wachten op een bord vol-au-vent met videes uit Koeweit zonder pas noch sacoche onderweg naar een caravan in P'ti rue Sans Fini soixante-huit naast Heelal Halal. Zo zijn we niet getrouwd. Janssen en Janssen zonder Janssen zegt: zet

u aan de kant masjoeffel ik roep de patroonheilige. 'Freddy can you come.'

Plots valt er tussen de videes en het internationale ellebogenwerk een pak uit de hemel. Hemel. Het landt als een clusterbom midden op de Grote Markt. De Japanse troepen beginnen te gillen. Hiroshima mon amour! Erger dan een rattenkolonie. De Fransen en de Britten panikeren. Alle kangaroos met een buideltas vol Leonidaspralinen springen als vlooiën over de Middeleeuwse kasseien. Amerika geraakt in ademnood. Het nationaal brandalarm gaat af. 'Ceci n'est pas une exercise. Vient vite au exit.' De Japanners botsen in volle glorie tegen de rest van Brussel en vliegen elkaar in de selfie sticks en nationale feesthemden. Weeral oorlog. Hirohito af! Ga terug naar uw mand! Een Jack Russell attaqueert de oogklep van één van de uitgestalde hengsten. Hij begint te steigeren en zet het op een galopperen rechtstreeks op Maison de la Brouette van de gilde der vetsmelters. Pure barok. De kangoeroes schreeuwen ongecontroleerd: 'We gaan sterven, dit is 'em, de syndaflod, apocalipsa, opzij opzij opzij, fare spazio, laissez moi d'abord, الأناي, alle levens doen ertoe, don't panic we komen er wel.'

De Grote Markt begint te hyperventileren. Ze verandert in een ongecontroleerde atletiekpiste. Spastisch wurmt ieder zich uit de vleesmassa en zet het op een hordelopen. Japan doet het in zijn broek. Alle tenten van het Rode Kruis worden zonder pardon uit hun

bepleisterde piketten gerukt. De folie-à-deux-mille loopt duizelend over in de ultieme hallucinatie. Alle hertogen van Brabant in de nis barsten tot op het bronzen bot en Aartsengel Michaël die bovenin de toren van het Stadhuis een draak velt valt naar beneden recht op de kasseien van UNESCO en breekt zijn heilig been. Wat een feestdag. De hele pest is vergeten. De vleselijke internationale mensheid staat dichter op elkaar dan ooit. Een vleermuisscenario wordt ingeruild voor een rel en een mysterieus pak dat uit de dampkring valt.

Zijn het de buitenaardsen moeder? Een scherpschutter! Ga gebukt!
Allemaal op de grond!

In mijn herinnering duikt plots de komst op van de heilige poep, dertig jaar geleden, toen ik daar lag op mijn elf als achtste deel van de steel van de letter P van potloodslijper. En nu met een sari van katoen en een koppel meer striemen op mijn billen midden in een terreuraanslag. Er vliegt een zwerm zwavelmussen over. De Heilige Drievuldigheid is vervaagd. De nieuw aangekochte gevechtsvliegtuigen zitten allang terug in de carwash. Het rood in de lucht blijft over.

Alle bange vleesburgerogen staan gericht en gespleten als karabijnen op het buitenaardse pak midden op de Grand Place van Brussel, de canapé van mijn koeken bakermat.

In de verte zie ik tussen de voorgevel van het Hardrock Cafe en restaurant Cave du Roi een verlorengelopen deel van de militaire

optocht in volle paniek de weg vragen naar de uitgang. Het is de ophaalkar van de blue bikes bezeten door een dozijn hoogbejaarde verzetsstrijders en DJ Maurice de Wilde. Ze draaien Hitler aan't spit. Een cover van the Strangers. De kar komt dichterbij. Ik meen mijn leraar geschiedenis te herkennen achter het stuur. Meneer Prosper De Craecker. Hij kijkt naar mij en ik hoor hem denken: 'ge zijt nog altijd in de oertijd blijven hangen.'

Een Japanner met een selfie stick achter zijn oren geplakt springt op de kar. Hij roept naar zijn kameraden: 'trek mij. Voor het te laat is.' Een andere toerist komt ertussen en zegt: 'ik heb een sacoch gevonden.' Hij zwiert ermee door de benauwde lucht van le plat pays du paradis. Mijn solidariteitsagenda valt op de naald van de plaat. Hittentithit. Maurice De Wilde wordt woest en dreigt door de menigte te rijden. Hihihit. Mijn Huawei valt uit de handen van de toerist in duizend stukken uit elkaar op de ophaalkar. Spittenthit. De batterij tot in de pruttelende pot. Aan 't spit. De simkaart recht in het keelgat van Meneer Prosper De Craecker. Spispispit. Mijn echtelijke chatgesprekken, persoonlijke foto's van mijn kokende soep en muggenbeten, selfie's in de nacht, mijn nieuw servies en wintersokken, vrienden en avondeten, filmfragmenten van het uitzicht op de trein, familiefeesten en de eerste sneeuw van het jaar lossen zich op in de maag van de vastbenoemde geschiedenis. Hihitler aan 't Spit. Al mijn bewijzen voor de Dienst Vreemdelingenzaken naar de Malledieven. Mijn toekomst aan 't Spittenthit.

En hier begint het derde en laatste sein.
Van deze avontuurlijke quarantain.

iii. de tweede landing

Het pak beweegt

Mangalyam tantunanena mama jivana hethuna sarada satam

Het pak spreekt

Het is een buitenaardse taal

Ik ken dit lied

Mijn hart begint ervan te blozen

De wereldbevolking ligt met zijn hoofd in de diepte verscholen in de
schaamtelijke veronderstelling dat de bom is afgegaan

Ik sta rechtop en kijk naar het pak

Het is ingewikkeld

met de Hindu Times

Ik ga dichterbij en zie een krantenkop

in een buitenaardse taal

zwarte letters

Wilt gij uw leven riskeren fluistert een vleesburger

Ga daar niet te dichtbij

wie niet waagt kent geen verwondering

Het lied gaat verder

kanthe badhnami subhange twam jeeva (*)

Ik hang boven het pak

als een ambulancier boven een hartpatiënt

Er zit iets in

One papaya

Two papaya

Three

Happy wedding anniversary

De apenkoning verschijnt

Als een cobra op schalmei

zet hij zijn blote voetafdruk op de Grote Markt van Brussel

De landing is ingezet

Een gewone dorpsjongen

opgeplooid in een kartonnen doos

met een geboorteakte in zijn pollen

en een ring met mijn naam in gegraveerd

zegt

ik heb de ambassade onder vuur gezet

ik ben op de eerste chartervlucht gesprongen

naar Abu Dhabi

daar ben ik gevlucht met de privé-jet van Sjeik el shell Ramaani Bin

Petroluchi

Ze hebben mij onder de naft overgesmokkeld op een ander konvooi

tussen een dozijn uitgehongerde windhonden op weg naar het asiel van

Lampedusa

vervolgens ben ik gedropt in de gebakken lucht
van Europa
via de kliniek van Bergamo, de Eiffel tower en de kelders van
Neufchâteau
in een Flaantaart
van twee stukken
de pudding
en den bodem
met op mijn hals
een doos videes
uit Koeweit
voor queenshapjes with chickensaus
in een zeil geknoopt
It's a parachute
I want to break free
Let's go
honey
I am real
I exist
I explode

Duet

I wanna visit the Acropolis
it's not standing in Schriek or Serskamp

we can go to the Kinopolis
what about a concentration camp

I wanna visit the Red square
dear that's in Russia
we can buy shoes on the Meir
or walk to Sofia

How far till we reach
the mountains and the beach
how long for the sea
just follow me

I wanna see Paris by night
near the Atomium
what do you think of a bullfight
or a dolfinarium

Let's see the house of Don Quichot
dear there is nothing but a hill
let's take a room in Lanzarote
or drink a beer in Tchernobyl

How far till we reach
the mountains and the beach

how long for the sea
just follow me

I wanna ski in Barcelona
dear I only have a bike
cut my hair in the Himalaya
are you ready for a hike

What about taking a tram
or let's try a parapente
dans le port d'Amsterdam
il y a les marins qui chantent

How far till we reach
the mountains and the beach
how long for the sea
just follow me

belgië voor
beginners

Lintbebouwing: Aaneengesloten huizenrij langs hoofdwegen met de uitgestrekte gronden achter de huizen. Komt vooral voor in België.

Den E40: De Europese weg die loopt van Calais tot in Kazachstan.

Bokrijk: Provinciedomein in Limburg. Het is erfgoedcollectie.

De Spar: Een grootwarenhuis.

De Kasseistampers: De mensen van Aarschot, een Belgische stad, die vroeger hard met de klompen op de kasseien stampten om dieven weg te jagen.

Kind en Gezin: Een agentschap van de Vlaamse overheid met als doel bijdragen tot het welzijn van kinderen en hun gezinnen.

Willy Sommers: Vlaamse Zanger die onder andere scoorde met het lied 'Als een leeuw in een kooi'.

Leopold Drie: Vlaamse band uit de jaren '90.

Jef Nijs: Stripauteur van Jommeke.

Het sportpaleis: Een grote evenementenhal in Antwerpen.

Vanhool: Belgisch familiebedrijf dat bussen, touringcars, opleggers en gascontainers bouwt.

Het strand van Oostende: een stuk Belgische kust of een lied van Louis Neefs, een Vlaamse zanger.

Melihoning: Honing afkomstig van grootste producent van honing in de Benelux.

De ijzerbedevaart: een jaarlijkse bedevaart ter nagedachtenis van de gesneuvelde Vlaamse soldaten uit de Eerste Wereldoorlog.

De steenkoolmijn: In België zijn er verschillende.

Schorseneren: Een winterasperge. Ook te koop in blik.

Scheepvaartschool: Die ligt in Antwerpen en Oostende. Je kan er voor matroos studeren.

Jupiler: Belgisch pilsbier uit Luik.

VTM kleurt je dag: De slogan van de grootste commerciële televisiezender van België.

De Parelvissers: Een Belgische televisieserie.

Sabena: Sabena was de nationale luchtvaartmaatschappij van België en werd in 2001 failliet verklaard.

Dokter Lecompte: Een controversiële dokter die geschorst werd uit de 'Orde der Geneesheren.'

Mayonais: Saus voor bij de frieten.

Delphine Lecompte: De beste dichteres van België.

De Nopri: Een grootwarenhuis.

De Proxy GB: Idem.

Witloof: Brussels lof. Een bladgewas.

De Kongo is van ons: Een oud studentenlied.

Mattetaart: Een gebak uit Geraardsbergen.

Rodenbach: Een biermerk uit Roeselare.

Het boerenpaard: Het Brabants trekpaard afkomstig uit België.

De Rode Duivels: Les Diables Rouges of die Roten Teufel is een Belgisch voetbalelftal.

Pralinen: Een chocolaatje van België.

Godiva: Een merk van pralines.

Kuifje in Tibet: Het twintigste album uit de reeks Kuifje-strips van de Belgische tekenaar Hergé.

De Ourthe: Een rivier in de Ardennen.

De Demer: Een rivier in Vlaams Brabant die via de Dijle, de Rupel en de Schelde naar de Noordzee wordt afgevoerd.

De Zenne: Rivier die door Brussel loopt, ze krijgt veel industrieel en huishoudelijk afvalwater te verwerken.

't Scheld: De Schelde op z'n Antwerps.

Dakloosheid: Er zijn in België minstens 50.000 daklozen waarvan 5.000 permanent op straat leven.

Gezinsgeweld: In Vlaanderen is naar schatting één op de vijf volwassen vrouwen ooit het slachtoffer geworden van partnergeweld.

Manneken Pis: Een plassend ventje op een sokkel in het centrum van Brussel.

Groenten uit Balen: Een toneelstuk van Walter van den Broeck over een arbeiders- gezin gedurende een staking van een fabriek.

Jef Vermassen: Advocaat van grote moordzaken.

Ochtendfiles: Een veelvoorkomend fenomeen.

Flitspalen: Een nog meer voorkomend fenomeen.

Dag Allemaal: Een roddeltijdschrift.

't Laatste Nieuws: Een roddelkrant.

De brand in de Innovation: Een ramp in de namiddag van 22 mei 1967.

De sossen en de saucisse: Socialisten en worsten.

Petrofina: Belgische oliemaatschappij met als bedoeling de Duitse oliebronnen, verkregen na de Eerste Wereldoorlog, te controleren.

Brabant Wallon: Waals Brabant op z'n Frans.

Plons de gekke kikker: Een kinderprogramma op BRT.

Elio Di Rupo: Premier van België tussen 2011 en 2014.

Het Landjuweel: Theaterfestival van de amateurkunsten.

Wachlijsten: Tot ergernis van velen.

Rock Werchter: Groot muziekfestival dat David Bowie in 2004 afzegt.

Bejaardentehuizen: Gemiddeld zeven per dorp.

Big Bill: Belgisch bluesmuzikant.

Speculaaspasta: Pasta van speculaas voor op de boterham. Lotus realiseert met de pasta in België alleen al een omzet van ruim 10 miljoen euro.

Zwarte Lola: Zangeres van in de jaren '70.

O tinkelende winkelende waterding: De eerste zin uit het gedicht 'Het Schrijverke' van Vlaams priester en dichter Guido Gezelle.

De dioxinecrisis: Een voedselschandaal dat losbrak in België in '99.

Belgische kazen blijven verbazen: Een slogan om kaas te promoten.

De ASLK: Een bank.

Duracel: Een batterijmerk.

Het Gravensteen: Een Middeleeuwse burcht in Vlaanderen.

De Aarschotstraat: Een straat in Brussel met veel neonlichten.

Donaat de Riemaker: Een televisie-presentator.

Delvaux: Een luxemerk van onder andere sacoches.

Stassano: Een zuivelbedrijf.

Koko Flanel: Een Vlaamse film uit de jaren '90.

Pensioensparen: Wordt aangeraden door de bank.

Tien om te zien: Een liedjesprogramma.

Devos Lemmens: Belgisch merk van sauzen, mayonaises en mosterd.

Den Unic: Een grootwarenhuis.

Balthazar Boma: Een personage uit een soap.

Artis-Historia: Een Belgische uitgeverij.

Tobback: Een Belgische politicus.

Tiense suiker: Suiker die in Tienen wordt gemaakt.

An en Eefje: Twee meisjes, ontvoerd door Marc Dutroux na het bijwonen van een hypnoseshow van Rasti Rostelli.

Extra toevoeging: De Belgische politie had de homevideo's van Marc Dutroux al een jaar op het bureau liggen, maar had ze niet bekeken omdat er geen video-recorder voorhanden was. Op een van de video's was te zien hoe Dutroux de geheime kelder had gemaakt. Als de politie ze wél bekeken had, hadden An en Eefje wellicht nog gered kunnen worden.

Asbest: Er werd in België op grote schaal asbest verwerkt. Asbest is dodelijk.

Sandra Kim: De zangeres van 'J'aime la vie.' Ze won hiermee het Eurovisie Songfestival toen ze dertien was.

Ferdinand Tierenteyn: Merk van mosterd.

't karnaval van Aalst: Dat loopt de spuigaten uit.

De ziekenkas: Iedereen zit erbij.

Onzen bok is dood: Een Vlaams lied.

Zelfgemaakte kaaskroketten: Wordt veel gegeten door de Belgen.

Hij had maar ene poot: De tweede zin van 'Onzen bok is dood.'

Frank Deboosere: Een weerman.

De Droomfabriek: Een tv-programma die dromen in vervulling deed gaan.

Het appelseizoen: Dat komt één keer per jaar.

West-vlaams: Het dialect van West-Vlaanderen.

Taloore: Dialect voor borden.

Bustel: Dialect voor borstel.

Tetten: Dialect voor borsten.

Welle: Dialect voor wij.

Gelle: Dialect voor jullie.

Muug: Dialect voor moe.

Kornijnen: Dialect voor konijnen.

Content: Dialect voor tevreden.

De terril in Genk: De moeite om te bezoeken.

Agnès Pandy: De dochter van de dominee uit Molenbeek die zes familieleden vermoordde.

Euthanasie: De genadedood. Gelegaliseerd in België, Nederland en Luxemburg.

De organisatie van het Eurovisie Songfestival in '87 die werd gewonnen met het lied 'Hold me now' van Johnny Logan: De editie ging door in Brussel.

Waterzooi: Een gerecht met preistronk en selderstengels.

Ik mis je elke dag een beetje meer: Een lied van Luc Steeno, een Vlaamse zanger.

Leuven Vlaams Walen buiten: De leuze van de strijd van Vlaamse studenten en professoren voor de taalkundige splitsing van de Katholieke Universiteit Leuven.

Micha Marah: zangeres van onder andere 'liefdesliedjes.'

Natuurpunt: Vrijwilligersvereniging die zorgt voor bedreigde natuur in België.

Cuberdons: Een kegelvormig Belgisch snoepje uit Oost-Vlaanderen, ook wel neuzekes genoemd.

Bavo Claes- de buren dachten dat dat mijn vader was: Een nieuwslezer, journalist.

Casterman: Een uitgeverij van beeldverhalen en jeugdboeken, gevestigd in Doornik.

De Standaard Boekhandel: Belgische winkelketen die boeken maar ook win for life verkoopt.

De MIVB: De Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer te Brussel.

Roularta: Multimediabedrijf dat meer dan veertig kranten en magazines beheert.

Dehaene: Belgisch politieker.

Père Joseph: Kaas.

De Abdij van Averbode: Een abdij waar mensen naartoe gaan o.a om ijs te eten.

IJsboerke dat begon allemaal in 1935, toen Staf Janssens met zijn kruiwagen door Tielen ging: Een merk van schepijs. Meer informatie over het ontstaan is te vinden op de website van IJsboerke.

De eerste sneeuw: Lied van Jan De Wilde, een Vlaams zanger.

Weinig armen vergeleken met India: zonder uitleg.

Oh la la la: Lied van Arno.

Arno: Een zanger uit Oostende.

Bakeliet: Kunstharsproduct uitgevonden door Leo Baekeland.

2 Fabiola: Dancegroep uit de jaren '90 geïnspireerd op koningin Fabiola.

Jean Pierre van Rossem: Econoom, schilder en veroordeeld oplichter.

Kriek Lindemans: Een bier gebaseerd op kriecken.

Leo Tindemans: Belgisch politieker.

De Kennedytunnel: Tunnel onder de Schelde genoemd naar J.F. Kennedy.

Lucy Loes: Zangeres uit Oostende.

Lernaut en Hauspie: Spraaktechnologiebedrijf uit Ieper dat failliet ging, in 2007 startte het grootste fraudeproces van België tegen hen.

Schild en Vrienden: Een extreemrechtse conservatieve Vlaams-nationalistische jongerenbeweging die werd opgericht in 2017 en naar eigen zeggen aan metapolitiek doet.

Dries Vanlangenhove: De oprichter van Schild & Vrienden.

Vleesklak: Dialect voor een kaal hoofd.

De Sint-Romboutstoren: De hoofdkerk van het aartsbisdom staat in Mechelen.

De Lange Wapper: Een reus uit de Antwerpse folklore.

De recepten van Pascale Naessens: Een receptenboek. Naessens is de best verkopende auteur in België.

Het Beiaard Ros: Een folkloristisch paard dat verwijst naar het paard in de sage van de Vier Heemskinderen. Het staat in Dendermonde.

De Dulle Griet: Een schilderij van Pieter Bruegel de Oude en een stripboek van Suske en Wiske.

De lichtekes van Sint Rochus in Aarschot: Het is de jaarlijkse traditie in Aarschot om de straten en huizen te verlichten met kaarsen ter ere van de patroonheilige van de stad en is ontstaan uit de belofte om de inwoners te sparen van de pest.

Het Zoniënwoud: Een groot bos in Brussel.

De Koning Boudewijnstichting: Een stichting van openbaar nut.

Eddy Merckx: Belgisch wielrenner.

De witte mars: Een betoging die plaats vond op 20 oktober 1996 in Brussel nadat de zaak Dutroux losbarstte.

De paardenkoetsen in Brugge: Die staan in Brugge meestal op de Grote Markt. De toeristen kunnen daarmee de stad bezichtigen.

Tars Lootens: Belgisch pianist en componist.

Het Jampuddingspook: De titel van het dertiende stripverhaal van Jommeke.

De NMBS: De Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen.

Gasboetes: Die worden gegeven bijvoorbeeld bij openbaar plassen, geen mondkapje dragen, telefoneren in de auto.

Zondag Josdag: Een televisieprogramma uit de jaren '90.

De Marollen: Een wijk in Brussel rondom het Vossenplein waar het elke dag rommelmarkt is.

De Skieven Architek: Een café in de Marollen.

Reti, Aartselaar en Kontich: Drie Belgische gemeenten.

De Nationale Loterij: Staat voor verantwoord spelplezier.

Het Kasteel van Horst: Een kasteel in Sint-Pieters-Rode.

De Fanfare van Honger en Dorst: Een lied van Jan de Wilde, een Vlaamse zanger.

De Vlaamse reus: Een Belgisch konijnenras.

De Mechelse koekoek: Een Belgisch kippenras.

Het Lakens schaap: Een Belgisch schapenras.

de olifant van Côte d'Or: Het logo van Côte d'Or, een chocolademerken dat is ontstaan in België in 1883. De naam verwijst naar de Goudkust, het tegenwoordige Ghana, in Afrika, waar cacaobonen vandaan kwamen.

Filet américain: Fijngehakt rundsvlees.

Mosselen: Schelpdieren. In België worden ze met frieten gegeten.

Jef Burm: Een acteur uit Sint-Niklaas.

Trappist: Bier dat door de monniken van de orde der Cisterciënzers wordt gebrouwen.

Toots Thielemans: Een Belgisch jazzmuzikant en componist, die behalve als gitarist en mondharmonicaspeler ook bekendheid verwierf als virtuoos fluiters.

Sint Dimpna: De patroonheilige van de Belgische stad Geel.

De Chiro: Vlaamse jeugdbeweging.

De begoniakwekers van Lochristi: Begonia's zijn een door en door Vlaams product. De begoniateelt beslaat 80 ha. en concentreert zich in Lochristi, nabij Gent.

'k Ga 't zeggen Walter: Citaat uit 'het rad van Fortuin', een televisieprogramma uit de jaren '90 waarbij de speler een woord moest raden.

Ossobolle o: Eén van die geraden woorden. De uitkomst was Isabelle A, een Belgische zangeres.

Hé lekker beest: Een lied van Isabelle A.

Een witte camion: Staat symbool voor kinderen ontvoeren.

Het ACV: de Christelijke Vakbond.

De Zwarte Hand: Belgische verzetsbeweging tijdens de Tweede Wereldoorlog.

De kruiswoordraadsels van de Libelle: De Libelle is één van de magazines van Roularta. Kruiswoordraadsels zijn tijdverdrijf.

Herstal: Een stad in Luik.

Jordy Brouillard: Een jongen van negentien die in 2016 dood werd gevonden in een tentje aan de Blaar-meersen in Gent.

Ondineke Bosmans van in de Kapellekensbaan: Een personage uit het boek van Louis Paul Boon. De Kapellekensbaan ligt twee straten naast het huis waar Jordy Brouillard woonde.

De frisco: IJs op een stokje. Een Belgische uitvinding van Frans De Wever.

K3: Een Belgische meisjesgroep.

De bende van Nijvel: Een groep misdadigers.

Tom van Grieken: Een Belgisch Vlaams-nationalistisch politicus.

Ballekes met krieken: Een beroemd gerecht. Ballekes is gehakt.

Het Grote Dictee: Een wedstrijd in het correct spellen van de Nederlandse taal.

Het reuzenrad op de kermis van Brussel: Dat staat er één keer per jaar.

De Bokkerijders: Het volksgeloof dat vertelt over personen of geesten, die op bokken door de lucht reden. Er is een Belgische televisieserie over gemaakt.

De Flair: Magazine beheerd door Roularta.

De Geverniste Vernepelingskes: Een Vlaamse stripreeks geschreven door Urbanus, een Vlaams komiek.

Agalev: De voorloper van Groen, een politieke partij.

D'Amadezen: Leden van Amada: Alle Macht aan de Arbeiders.

Den Alma: Restaurant voor Leuvense studenten.

Guy Verhofstadt: Premier van België tussen 1999 en 2008.

Zaterdag is't krapoelekesdag: Lied van KIA, een hiphopgroep uit Aarschot.

Het Ballet van Vlaanderen: Grote Vlaamse culturele instelling.

Elf miljoen of is't al minder ondertussen: Het aantal inwoners van België.

De babbelut: Een karamelsnoepje.

De Reuzegom: Een studentenvereniging uit Leuven.

De Afrikalaan in Gent: Een steenweg met kerken, industrie tussen handelsdokken en het station van Gent.

Eirbezen: Dialect voor aardbeien.

Chokkedeizen: Dialect voor kloten.

Met zeven aan de tafel: Een lied van Johan Verminnen, een Vlaams zanger.

Anciaux: Belgisch politicus.

De kindermoord van Bethlehem: Een schilderij van Pieter Brueghel, een schilder uit de 16e eeuw, gebaseerd op een tafereel in de Bijbel.

Jules Destrooper: Een Belgisch bedrijf dat koekjes maakt.

Anthonyke, ge zijt nen toffe jongen: Anthony de Clerck, kleinzoon van de West-Vlaamse textielbaron Roger de Clerck werd in 1992 ontvoerd. Dit is de uitspraak die zijn moeder aan haar zoontje richtte op televisie.

Adamo: Belgische zanger van o.a. 'Inch Allah.'

Drie gewesten: Zo is België ingedeeld.

De Oost-kantons niet vergeten: Nee die horen ook bij België.

De deo-roller: Een Belgische uitvinding.

Nihoul: Een Belgisch zakenman en oplichter.

Perdolan: Geneesmiddel tegen pijn en koorts uitgevonden door Paul Janssen.

De zotte morgen: Een lied van Zjef Vanuytsel, een Belgisch kleinkunstzanger.

Vanden Boeynants: Premier van België in de jaren '60.

Het Zennegat: Plaats in Mechelen waar verschillende waterlopen samenkomen.

De roze balletten: Benaming van een reeks vermeende drugs- en seksfeesten die eind jaren '70 in België zouden hebben plaatsgevonden en waaraan hooggeplaatste personen en minderjarigen zouden hebben deelgenomen.

Stemplicht: Verplichting voor de burgers van België om deel te nemen aan de verkiezingen.

De Lijn: Busmaatschappij.

De kracht van verandering: Slogan van NVA, een Vlaams-nationalistische, liberaal-conservatieve politieke partij.

Schakkebroek: Een Belgisch gehucht.

Sint-Niklaas: Een Belgische stad.

Guido Gezelle: Een dichter uit de vorige eeuw.

Moederken: Een gedicht van Guido Gezelle.

Wippelgem: Een Belgisch dorp.

Muggenmelk: Een Belgische uitvinding.

Boom: Een Belgische gemeente.

Hamme: Een Belgische gemeente.

Peren: Groeien veel in België.

Kwatta: Een merk van Vlaamse choko.

Ne me quitte pas: Een lied van Jacques Brel, een Belgisch zanger.

Het Verdriet van België: Een boek van Hugo Claus, een Belgisch schrijver.

Het Gouden kruispunt: Een kruispunt in Sint-Joris-Winge met veel winkels.

Stassen: Belgisch bedrijf dat cider produceert.

Stal: Een gehucht in België.

Rolschaatsen: Een Belgische uitvinding.

De deurbel: Een Belgische uitvinding.

Bolderberg: Een dorp in België.

Spurk en Eik: Een fietsstraat in Limburg.

Wimmertingen: Een Belgisch dorp.

Kerniel: Idem.

Uccles: Een Brusselse gemeente.

't Chinees paviljoen: Gebouwd in opdracht van Leopold II, staat in Laken, vlakbij het paleis van de Koning.

Hoepertingen: Een Belgisch dorp.

De Leeuw van Waterloo: Een herdenkingsmonument voor de Slag bij Waterloo, een veldslag in België.

De Zoete Waters: Een recreatiedomein in Heverlee.

Hubo: Winkelketen in doe-het-zelf artikelen.

We zitten zonder regering: Koning Filip weet het ook niet meer.

MeToo: Een beweging tegen seksueel grensoverschrijdend gedrag. In België vertellen duizenden vrouwen over hun ervaringen.

De kevers van Jan Fabre: Kunst van Jan Fabre, een Belgisch multidisciplinair kunstenaar.

Basketsloefkes: Een lied van Sam Gooris, een Vlaamse zanger.

De Collega's: Een televisieserie uit de jaren '70 en '80.

De Hoge Venen: Onderdeel van een natuurpark, ze liggen op een hoogvlakte, grotendeels in de Ardennen.

De Paradijsvogels: Vlaams toneelstuk over het leven van gewone Vlaamse mensen dat tot een televisieserie is herwerkt.

Belga: Het grootste Belgisch persbureau en een sigarettenmerk.

Mia heeft het licht gezien: Een zin uit een lied van Gorki, een Belgische muziekgroep.

De gevangenis van Brugge: Eén van de grootste gevangenissen van België.

De gevangenis van Wortel: Een landloperskolonie die gevangenis werd.

't Atomium: Een monument dat in Brussel staat. Het is een constructie van negen bollen en is gebouwd in het kader van de Brusselse Wereldtentoonstelling in 1958.

De Dossin Kazerne: Verzamelkamp voor Belgische Joden en zigeuners tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Boem Paukeslag: Een klankgedicht van Paul Van Ostaijen, een Vlaams dichter.

Expo 58: De wereldtentoonstelling vond in '58 plaats in Brussel.

Tripel Karmeliet: Een bier met oorsprong in een Karmelietenklooster uit Dendermonde.

De antiracismewet: Wet die in '81 werd ingevoerd die zegt dat elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt tenietgedaan, aangetast of beperkt strafbaar wordt gesteld.

De klok een uur verder draaien: Dat gebeurt één keer per jaar als het zomertuur wordt.

Nihilisme: Filosofische stroming die menig Belg heeft beïnvloed. Het woord komt van het Latijnse 'nihil' dat letterlijk 'niets' betekent.

Asfalt: Uitgevonden door Belgisch chemicus Edward J. de Smedt.

De anticonceptiepil: De Belgische gynaecoloog Ferdinand Peeters is de grondlegger van een van de eerste, veilige, wereldwijd gebruikte anticonceptiepillen.

Afschaffing van kijk-en luistergeld: Belasting op het bezit van radio- en televisietoestellen.

De sloping van Mini Europa: Mini Europa is een miniatuurpark dat staat naast het Atomium en heeft een sloopvergunning aangevraagd.

Kolonialen: Betrokkenen bij het stichten van een kolonie. Dat houdt altijd onteigening in. Kongo bijvoorbeeld werd gekoloniseerd door België.

Mol: Een Belgische gemeente met een jeugddetentiecentrum.

Merksplas: Een Belgische gemeente met een gesloten inrichting.

Het Mechels Miniatuur Teater: Vlaams theatergezelschap.

Linkeroever: Een stadsdeel van Antwerpen met industrieterreinen en veel sociale woningen. De nieuwe trendy buurt van Antwerpen.

De zelfmoord van Soeur Sourire: Een Belgische kloosterzuster die liederen componeerde. Ze nam een overdosis slaappillen samen met haar vriendin.

Het Klein Kasteeltje: Het oudste en grootste asielcentrum van België.

De afvaart van de Lesse: Een kajaktocht. De Lesse ligt in de Ardennen.

Bompa Lawijt: Personage uit een televisieserie in de jaren '90.

't Stammenee: Dialect voor café.

E pinke: Dialect voor een pintje.

Het klierkoortsvaccin: Dat is uitgevonden door een Belgische kinderarts.

Grijze garnaalkroketten: België is de grootste consument van grijze Noordzeegarnalen.

Brantano: Belgische keten van schoenwinkels.

Het Fafchamps machinegeweer: Het eerste machinegeweer is uitgevonden door Toussaint Fafchamps.

De Matroesjka's: Een Vlaamse televisieserie over Belgische vrouwenhandelaars die in Oost-Europa meisjes rekruteren.

De Witte van Sichem: Een Vlaamse film van Robbe de Hert, een Vlaamse filmregisseur.

R.I.P. Robbe de Hert: Hij overleed op 24 augustus 2020.

Gaan jullie met die muts naar bed? Ja, die wordt niet afgezet: Een zin uit een kinderliedje.

Da's van de smurven: De smurven zijn stripfiguren bedacht door de Belgische striptekenaar Peyo.

Vader Abraham is wel een Hollander, maar ik ben daarmee opgegroeid: Geen verdere uitleg.

Gaston en Leo: Een Vlaams komisch duo.

De Mercator: Een driemaster die ligt afgemeerd in de jachthaven van de Belgische havenstad Oostende.

Koffiekoeken op zondag: Een Belgische gewoonte.

Jambers: Een Vlaamse reportagereeks.

De Bossen van Vlaanderen: Een zesdelige miniserie uit de jaren '90.

Operatie Kelk: Een huiszoeking gehouden op 24 juni 2010 in het kader van een onderzoek betreffende seksueel misbruik in de Belgische kerkprovincie.

De Persgroep: Een Belgische/Nederlandse mediagroep.

Laat ons een bloem: Een lied van Louis Neefs.

Vincent Kompagny: Een Belgisch voetballer van Congolese afkomst.

Zomersproetjes: Een lied van Rocco Granata, een Vlaamse zanger van Italiaanse afkomst.

Het S.M.A.K.: Het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst in Gent.

VAB is al onderweg: Slogan van VAB, de Vlaamse automobilistenbond.

Semira Adamu: Een Nigeriaanse vrouw die politiek asiel zocht in België. Ze werd verschillende keren gedwongen tot repatriëring. Tijdens haar zesde uitwijzing in '98 verzette ze zich hevig door te zingen en schreeuwen. Twee rijkswachters pastten de 'kussenmethode' toe. Ze raakte in coma en stierf.

James Ensor: Belgische kunstschilder.

De driekleurige vlag: De Belgische vlag heeft drie kleuren: rood geel en zwart.

Mannen weten waarom: Slogan van Jupiler.

Vrouwen ook: Vanzelfsprekend.

De Zimmertoren: Een laatste restant van de eerste Lierse omwalling.

De oerknaltheorie: Bedacht door Georges Lemaître, een Belg.

Het Autosalon: De grootste showroom van het land. Vindt elk jaar plaats in Brussel.

Tournée Générale: Onderdeel van de Belgische biercultuur. Het betekent dat je iedereen trakteert.

De Marie-Louise danst op en neer: Zin uit 'De Marie-Louise', een lied van Bart Kaëll, een Vlaamse zanger.

de KVLV: Een katholieke Vlaamse vrouwenorganisatie.

Ze gaat dwars door de woeste orkaan: Nog een zin uit 'De Marie-Louise.'

Telenet: Belgische aanbieder van televisie en internet en telefonie.

De huilende wind gaat weer wild tekeer: Nog een zin uit 'De Marie-Louise.'

De kerncentrale van Doel: Een kerncentrale gelegen in de haven van Antwerpen.

Tiktak: Belgisch kinderprogramma uit de jaren '80.

Het PMS: Centrum dat instaat voor het welzijn van leerlingen.

Het circuit van Zolder: Een Belgisch racecircuit in Limburg.

Erpels en gazette: Dialect voor aardappels en kranten.

Belforten en begijnhoven: De Vlaamse huisstijl van de Middeleeuwen.

Marc van Ranst: Een Belgische hoogleraar virologie aan de Katholieke Universiteit Leuven.

Jacky Lafon: Een Belgische actrice, presentatrice en zangeres. Van 1991 tot 2015 vertolkte ze de rol van Rita Van den Bossche in de tv-serie 'Familie.'

Mooi het leven is mooi: Een lied van Will Tura, een Vlaamse zanger.

Schabernakel: Vlaams dialect voor lichaam.

Rizzenabel: Vlaams dialect voor degelijk.

Ik wil deze nacht in de straten verdwalen: Een lied van Wannes van de Velde, een Vlaamse zanger.

Kiekenfretters: Bijnaam voor de Brusselaar.

Blaffeturen en gedènkes: Vensterluiken en gordijnen.

De blaa gekoleirden: Vlaams dialect voor politie.

Terreire: 'Het zal wel zijn.'

Maurice de Wilde: Een Belgisch nieuwslezer, onderzoeksjournalist en televisiemaker. Vooral zijn reeksen over het Belgische collaboratieverleden deden heel wat stof opwaaien.

(Bron: Wikipedia)

Het wederzien van mijn groot tante met haar ouders, vanuit het dialect vertaald uit het interview. (op blz. 19-20)

‘Het was met Onze-Heer-Hemelvaart. Ze telefoneerden om te zeggen dat mijn vader naar huis ging komen. Ik ging naar onze bomma die twee huizen verder woonde. We stonden aan de deur te wachten. Er stopte een taxi en onze bomma zei: ‘Ik durf niet kijken naar Jules. Hij is gekwetst aan zijn hoofd.’ Mijn vader droeg een pilootmuts. Hij had die omgekeerd opgezet. Het leek dat hij een verband had rond zijn hoofd. Hij droeg vossen en zat vol luizen en vliegen. We durfden hem niet in huis houden. Hij stond vol vlooiënbeten en hij stonk. Toen kwam nonkel Jef. Wij hadden een kleine serre in huis waar we groenten in kweekten. Nonkel Jef had de serre warm gemaakt en is vader daar gaan wassen. Van mijn moeder wisten we niets. Toen werd Aline in de radio afgeroepen. Ze zeiden dat ze in Zweden was. Enkele dagen later stopte er een auto van het Rode Kruis. Mijn moeder zat daarin. Ze riep op mij. Ik kende haar niet. Het was een auto vol met vrouwen met van die strepenkleden aan. Ik dacht: ‘wie is nu mijn moeder.’ Ze kroop achter uit de auto, ik zal het nooit vergeten, het was een klein mager geraamte. Mijn moeder was een goede dikke vrouw. Ik kende ze aan haar taal.’

DE MANTRA VAN MIJN HUWELIJK

Mangalyam tantunanena mama jivana hethuna sarada satam
kanthe badhnami subhange twam jeeva

this auspicious & sacred thread
shall be the foundation of my life
Am tying around your neck
O, the source of all spiritual riches
may you live for a hundred years

Met de hier gepubliceerde tekst van *Honey I'm real I exist* ga ik mijn repetitieproces in. Op het moment van het schrijven van deze tekst moet de hele visumprocedure voor gezinshereniging nog in gang gezet worden. Mijn man is nog steeds op zoek naar zijn geboorteakte voor zijn visum. Ik verwacht dat hij hier zal kunnen zijn tegen de winter en in een extremer geval tegen mijn première, die is gepland in het najaar 2021.

Speciale dank aan Didi de Paris, Stefanie Claes, Simon Allemeersch.

Barbara Claes (°1983) is theatermaker, schrijver en performer. In 2010 studeerde ze af aan het Rits in Brussel. Ze maakte en schreef mee aan tal van voorstellingen, geproduceerd en in samenwerking met o.a. TAZ, De Werf, Het Bos, deFiguranten, Siso Marco Polo, Scheld'apen en Monty. De voorstelling *Het fantastische leven van de Heilige Sint-Christoffel zoals samengevat in twaalf taferelen en drie liederen* werd geselecteerd voor het Theaterfestival en Circuit X en won de Roel Verniersprijs. En haar tekst *Akaaremoertoe Bahikoeroe* werd genomineerd voor de Taalunie Toneelschrijfprijs 2016. Ze maakt deel uit van het gelegenheidscollectief Lucinda Ra. Deze groep van multidisciplinaire kunstenaars onderzoeken o.a. hun eigen samenwerkingsvorm, schriftuur en ruimtelijke infiltraties. Samen maakten ze *Het Fioretti Project*, een werk na een residentie in een kinderpsychiatrie.

www.lucinda_ra.be

Toneelwerk

*Honey I'm real I exist** – 2020

Jordy – 2017

Grondwerk – 2017

*Akaaremoertoe Bahikoeroe** – 2016

*Euthanasie met Barbara en Stefanie** – 2016

Het Fioretti Project – 2015

De Bultenklacht – 2014 *Kamelen en muzieken, een concert door de*

Bourgeoisie – 2013

De Bultenklacht, een concert voor rusteloze zielen – 2012

*Het fantastische leven van de Heilige Sint-Christoffel zoals samengevat
in twaalf taferelen en drie liederen* – 2011

Triomff – 2011

Bottekes – 2011

Maar de wolven die leven nog – 2010

*Avonturen op en rond de vensterbank** – 2010

Oesliesie Hospody – 2007

*teksten uitgeven bij De Nieuwe Toneelbibliotheek

Deze tekst wordt uitgegeven met steun van Literair Grensverkeer Nederland-Vlaanderen, Klein Verzet, De Nwe Tijd en de Leesclub van Voss. In het jaar 2020 kunnen op deze manier 10 bijzondere teksten van jonge, en soms niet meer zo jonge, Vlaamse schrijvers onder de aandacht gebracht worden binnen de collectie van De Nieuwe Toneelbibliotheek. Voor deze actie zijn speciaal in *limited edition* boekomslagen gemaakt door DNTB-vormgever Connie Nijman.